இரணியன்

அல்லது

இணையற்ற வீரன்

[ஓர் நாடகம்]

பாரதி தாஸன்

இரணியன்

அல்லது

இணையற்ற வீரன்

[நாடகம்]

ஆசிரியர்:

பாரதி தாஸன்

வெளியிடுவோர்

தமிழ் நூல் நிலையம்

403 - ஹைரோட், திருவல்லிக்கேணி, சென்னை.

 1939 [விலை அணா ஆறு

இந் நாடகம்:—

(1) 9-9-1934-ல் சென்னை வி. பி. ஹாலில், தோழர். ஈ. வெ. ராமசாமிப் பெரியார் அவர்கள் தலைமையிலும்,

(2) 20-3-1935-ல் சென்னை ராயல் தியேட்டரில், கனம் மந்திரி, ஸர். P. T. ராஜன், பார்-அட்-லா அவர்கள் தலைமையிலும்,

(3) 4-7-1936-ல் வட ஆற்காடு ஜில்லா, அம்பலூர் நடனவிலாசத்தில், தோழர். ஈ. வெ. ராமசாமிப் பெரியார் அவர்கள் தலைமையிலும்,

(4) 10-12-1938-ல் சேலம் செண்ட்ரல் கொட்டகையில், திருவாளர். C. G. நெட்டோ, M.A., B.L. அவர்கள் தலைமையிலும் நடிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

உரிமையுரை

*

சுயமரியாதை இயக்கங் கண்டாரும்
பார்ப்பனரல்லாத மக்கட் குழைப்பதே
தன் கடனெனக் கொண்டாரும்
'ஜஸ்டிஸ்' என்ற நீதிக்கட்சியின் தலைவரும்
தற்போது தமிழுக்காகச் சிறையிலிருப்போருமாகிய
தமிழர் திலகம், அறிவின் அம்சம்,
புரட்சியின் சிகரம்,

பெரியார்

ஈ. வெ. ராமசாமி

அவர்கட்கு

இந்நூல் ஏற்புடைத்து

நாடக பாத்திரங்கள்

இரணியன்	:	தமிழ் வேந்தன்
பிரகலாதன்	:	இரணியனின் மகன்; இளவரசன்
லீலாவதி	:	இரணியனின் மனைவி
சித்ரபானு	:	ஓர் ஆரியப் பெண்
சேனாதிபதி	:	இரணியனின் சேனைத்தலைவன்
காங்கேயன்	:	ஓர் ஆரியன்; சித்ரபானுவின் தமையன்
கஜகேது	:	ஓர் ஆரியன்; சித்ரபானு, காங்கேயன் இவர்களின் தந்தை.

மந்திரி, தூதுவன், காவற்காரன், சேவகன், தலையாரி, குற்றஞ்சாட்டுவோன்.

மன்னர்கள், போர்வீரர்கள், கொலையாளிகள், மகரிஷிகள், ஆரியர், குற்றவாளிகள், பொதுமக்கள்.

முகவுரைக் குறிப்புகள்

1. "இங்ஙனந் தாஞ்செய்த வெறியாட்டு வேள்விகளை அழித்தமைபற்றியே அவ்வாரியர் பெரிதுஞ் சினங்கொண்டு அவ்வேளாளரையும் அவருள் அரசரான வேளிரையுந் தாசியர், இராக்கதர், அசுரர் என்று இகழ்ந்து கூறி அவரைத் தாழ்த்துதற் பொருட்டுப் பொய்யான பல புராணக் கதைகளையும் எழுதிவைப்பாராயினர்."

மறைமலையடிகள், "வேளாளர் நாகரிகம்"—(பக்கம்-36)

* * *

2. "ஆரியப் பார்ப்பனர்கள் அவசிய நிமித்தமே தமிழை உபயோகிக்கிறார்கள். அதாவது, ஆங்கிலத்தைக் கற்றுக் கொள்வதுபோல. அவர்களுக்குச் சொந்த மொழி சமஸ்கிருதமேயாகும். 'தமிழைவிட சமஸ்கிருதமே மேல்' என்பதே அவர்களின் முடிந்த முடிபு. ஆகையால் பார்ப்பனர்கள் தமிழரல்ல"

ஸர். ஏ. டி. பன்னீர்செல்வம், வேலூர் சொற்பொழிவு—(27-12-38)

* * *

3. "ராமன் காலத்தில் தென் இந்தியா "தஸ்யூக்கள்" என்ற 'ராக்ஷஸர்களுக்கு'ச் சொந்தமாயிருந்தது. இவர்கள் ஆரிய முனிவர்கள் செய்துவந்த யாகத்தை எதிர்த்தார்கள். இருந்தாலும் வட இந்தியாவிலிருந்து வந்த ஆரியர்களைப் போலவே இந்த ராக்ஷஸர்கள் என்பவர்களும் நாகரீக மடைந்திருந்தார்கள்."

பி. டி. சீனிவாசய்யங்கார், "இந்திய சரித்திரம்—முதற் பாகம்"—(பக்கம்-19)

4. "ஓ! இந்திரனே! இடியை வைத்திருப்பவனே! எங்களுடைய பிரார்த்தனையைக் கேள்! 'தஸ்யூக்களின்' மீது இடியைப்போடு! 'ஆரிய'ருடைய பலத்தையும் கீர்த்தியையும் அதிகப்படுத்து."

"ரிக்வேதம்", அதிகாரம் 1 (103 : 3)

*　　　*　　　*

5. "நம்மைச் சுற்றி நாலாபக்கங்களிலும் தஸ்யூக் கூட்டத்தார் இருக்கிறார்களே! அவர்கள் யாகம் செய்வதில்லை. அவர்கள் ஒன்றையுமேநம்புவதில்லை. அவர்களுடைய பழக்க வழக்கங்களே வேறாயிருக்கின்றன. அவர்கள் மனிதர்களே அல்ல! ஓ! எதிரிகளை அழிப்பவனே! அவர்களைக் கொல்லு! தாஸா வம்சத்தை அழித்துவிடுவாயாக!"

"ரிக்வேதம்"—அதிகாரம் 10—(22:8)

*　　　*　　　*

6. "ஆதிகாலத்து பிராமணர்கள் ரத்தத்தைத் தொடுவதில் அவமானப்படவில்லை. அவர்களுடைய கடவுள்களுக்கு மிருகங்களைக் கொன்று யாகஞ் செய்தார்கள்".

டி. ஸி. ஆலன், "இந்திய சரித்திரம்"—(பக்கம்-8)

*　　　*　　　*

7. "காடுகளிலிருந்த மக்கள் யாரென்பது ராமருக்கும் அவரைச் சேர்ந்த ஆரியர்களுக்கும் தெரியாது. அழகில்லாதவர்களைக் குரங்குகளென்று அழைத்தார்கள். அவர்களிலேயே மிகுந்த பலமும் தைரியமும் செல்வாக்குமுடையவர்களை அரக்கர்களென்று அழைத்தார்கள். தென் இந்தியாவில் வசித்த மக்களே இப்பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டார்கள்."

சுவாமி விவேகானந்தர், "சொற்பொழிவுகளும் கட்டுரைகளும்; ராமாயணம்"—(பக்கம்-587, 589)

8. "ராமாயணக் கதையென்பது வட இந்திய ஆரியர்கள் தென் இந்திய 'தஸ்யூ'க்கள் அல்லது திராவிடர்கள் மீது படையெடுத்து வெற்றி பெற்றதைச் சித்தரிப்பதாகும்"

பி. சிதம்பரம் பிள்ளை, B. A., B. L. "திராவிடரும் ஆரியரும்"—(பக்கம்—24)

*   *   *

9. "ஆரியர்களின் ஒழுக்க ஈனமான செயல்களில் குடிப்பதும் சூதாடுவதும் சிறந்தவைகளாகும். இவை இரண்டையும் நிரூபிக்க ரிக்வேதத்தில் அதிகச்சான்றுகள் இருக்கின்றன".

ராகோஸின், "வேதகால இந்தியா"

*   *   *

10. "ராமாயணக்கதையானது, புரோகித வகுப்பாருக்கும் யுத்தவீரர் கூட்டத்திற்கும் உண்மையாகவே நடந்த சச்சரவையும் சண்டையையும் குறிப்பதாகும். இவ்விஷயமானது இலக்கிய உருவத்தில் உபநிஷத்துக்களிலுமிருக்கிறது. ராமன் தென இந்தியாவிலுள்ள ஆரியரல்லாத கூட்டத்தோடு நட்புக்கொண்டான். அவர்களே குரங்குகளென்றும், கரடிகளென்றும் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்"

ரொமேஷ் சந்தர் டட், I. C. S., C. I. E. 'பண்டைய இந்தியாவின் நாகரீக வரலாறு"—(பக்கம் 139, 141)

*   *   *

11. "ராமாயணக் கதை காலத்தில் தென் இந்தியா முழுதும் ஆரியரல்லாதார் வசித்து வந்தார்கள். இவர்களைத்தான் ராமாயணத்தின் ஆசிரியர் குரங்குகளென்றும் கரடிகளென்றும், லங்கையிலுள்ள ஆரியரல்லாத மக்களை அசுரர்களென்றும் வர்ணித்து எழுதி வைத்தார்."

ரொமேஷ் சந்தர்டட், C. I. E., I. C. S. "புராதன இந்தியா" (பக்கம்-52)

12. "ஆரியரல்லாத தேசமக்கள் காடுகளுக்குள் விரட்டப் பட்டார்கள். அதுவும் போதாதென்று அவர்களை ராக்ஷஸர் கள் என்றும் அசுரர்கள் என்றும் ஆரியக் கவிகளும் ஆரியப் புரோகிதர்களும் நூல் எழுதி வைத்தார்கள். ஆரியரல்லாத வர்களுக்கு ஏற்கனவே இருந்த தஸ்யு அல்லது விரோதி என்ற பெயர் நாளடைவில் பிசாசு, பூதம், ராக்ஷஸன் என்ற பெயர்களாக மாற்றப்பட்டுவிட்டது."

ஸர். வில்லியம் வில்ஸன் ஹண்டர், K. C. S. I., C. I. E., M. A. (Oxon) L. L. D. (கேம்பிரிட்ஜ்), "இந்திய மக்களின் சரித்திரம்"—(பக்கம்-41)

* * *

13. "திராவிடர்கள் தங்கள்மீது படையெடுத்துவந்த ஆரி யர்களோடு கடும் போர் புரிய வேண்டியிருந்தது; இத்தகைய சண்டைகளின் வேகத்தையும் கடுமையையும் குறிக்கக்கூடிய பல ஸ்லோகங்களை ரிக்வேதத்தில் காணலாம்."

Dr. ராமேஷ் சந்த்ர மஜூம்தார், M. A., Ph. D. ப்ரொபஸர், டாக்கா யுனிவர்ஸிட்டி,—"பூர்வீக இந்திய சரித்திர மும் நாகரீகமும்"—(பக்கம்-22)

* * *

14. "ராமாயணக் கதையானது ஆரியர்களுடைய பலத் தைக் குறிப்பிடவும், அவர்களுடைய எதிரிகளும் விரோதி களுமாகிய திராவிடர்கள் எவ்வளவோ உயர்ந்த நாகரீகத்தை யடைந்திருந்துங்கூட, அவர்களை மிக மோசமான, கேவல மான முறையில் சித்தரித்துக் காட்டுவதற்காகவும் எழுதப் பட்டதாகும்."

புலவர். டி. பொன்னம்பலம் பிள்ளை, "மலபார் க்வார்டர்லி ரெவ்யூ."

15. "வெற்றி பெற்றவர்களுக்கு இயற்கையாக ஏற்படும் அகங்காரத்தில் பிராம்மணர்கள் தங்கள் விரோதிகளாகிய தஸ்யூக்களை குரங்குகளென்றும், கரடிகளென்றும், ராக்ஷஸர்களென்றும் எழுதிவைத்தார்கள். ஆனல் இவ்வாறு இழிவுபடுத்தப்பட்ட வகுப்பார்களிடமிருந்து பல நாகரீகங்களை இப்பிராமணர்களே கற்றுக்கொண்டார்களென்பது குறிப்பிடத் தக்கதாகும்."

ஷோஷி சந்தர் டட், "இந்தியா—அன்றும் இன்றும்," (பக்கம்—15)

* * *

16. "பூனா இனத்தார் தங்கள் எஜமானனுகிய கவர்னரைப் பார்த்துச் சொன்னதாவது:—

'எங்களுடைய பரம்பரையும் (ப்ராம்மணர்) நாய்களுடைய பரம்பரையும் (திராவிடர்கள்) ஆதிகாலந் தொட்டே ஜன்ம விரோதிகள் என்பது எங்களுக்குத் தெரியாததல்ல; அதாவது, மிகப் பழைய காலத்தில் ஆரியர்கள் தஸ்யூக்களைக் கேவலப்படுத்திய காலம் முதல், சுரர்கள் என்பவர்கள் அசுரர்கள் என்பவர்களோடு சதா சண்டைபோட்டுக்கொண் டிருந்த காலம் முதல், நாங்கள் பகைவர்களாவோம்!"

பா. வெ. மாணிக்க நாய்க்கர், "சென்னை மிருகக் காட்சிசாலையில் 'நமக்குள்"—(பக்கம்—11)

* * *

17. "இந்திரனையும் இதர கடவுள்களையும் பூஜித்தவர்களும், அவைகளைப் பின்பற்றியவர்களும் தேவர்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டார்கள். இந்திர வணக்கத்தை எதிர்த்தவர்களையும், யாகங்களை எதிர்த்தவர்களையும் அசுரர்கள் என்று அழைத்தார்கள். இவ்விருகூட்டத்தாருக்கும் விடாப் பகை இருந்துகொண்டே வந்தது."

ஏ. ஸி. தாஸ், M. A., B. L. சரித்திர ஆசிரியர், கல்கத்தா சர்வகலாசாலை, "ரிக்வேத காலத்து இந்தியா—முதற் பாகம்"—(பக்கம்-151)

18. "இந்தியாவின் தென்னாட்டிலுள்ள ராஜ்யங்களை நோக்கிவருவதில் பிராமணர்கள் வெற்றியடைந்ததும், அங்குள்ள ஆந்திரர், சேரர், சோழர், பாண்டியர் ஆகிய எல்லாருடைய ராஜ்யங்களும் மிக நாகரீகமான நிலையிலிருப்பதைக் கண்டார்கள்."

வின்ஸெண்ட் ஏ. ஸ்மித், "ஆக்ஸ்போர்ட் இந்திய சரித்திரம்"—(பக்கம்-14)

* * *

19. "ஆரியன் என்ற பதம் தங்களேயும் தங்களைச் சேர்ந்தவர்களையும் இந்தியாவின் புராதனக் குடி மக்களிடமிருந்து தங்களைப் பிரித்துக் காட்டும்பொருட்டு வேதப் பாக்களை இயற்றியவர்கள் கொடுத்துக்கொண்ட பெயரேயாம். அப் புராதனக் குடிமக்களை தஸ்யூக்களென்று எழுதிவைத்தார்கள்."

கேம்ப்ரிட்ஜ், "பழைய இந்தியாவின் சரித்திரம்"—(1922)

* * *

20. "இந்திய ஆரியர்களிடம் மனிதர்களைக் கொன்று யாகம் செய்யும் வழக்கம் இருந்ததென்று நிச்சயமாய்ச் சொல்லலாம்."

இம்பீரியல் இந்தியன் கெஜட்டியர், வால்யூம்-1 (1909)—(பக்கம்—405)

* * *

21. "ஆரியரல்லாதவர்களை ரிக்வேதத்தில் தாசர் என்றும், தஸ்யூக்கள் என்றும், அசுரர்கள் என்றும் கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஆரியருக்கும் ஆரியரல்லாதாருக்கும் இருந்து கொண்டிருந்த அடிப்படையான பகைமையைப்பற்றி ரிக்வேதத்தில் பல இடங்களில் காணலாம். இரு வகுப்பாருக்கும் இருந்த

கலை வேற்றுமையும், அரசியல் வேற்றுமையுமே இந்தப் பகைமைக்குக் காரணமாகும்''

ராதா குமுத் முக்கர்ஜீ, M. A., Ph. D. இந்திய சரித்திர ப்ரொபஸர், லக்னோ சர்வகலாசாலை, ''ஹிந்து நாகரீகம்''— (பக்கம்—69)

* * *

22. ''ராமாயணக் கதையின் உட்பொருள் என்னவெனில், ஆரிய நாகரீகத்திற்குத் தலைவனும் அதை உணர்த்துபவனுமான ராமனுக்கும், ஆரியரல்லாத நாகரீகத்திற்குத் தலைவனும் அதை உணர்த்துபவனுமான ராவணனுக்கும் நடந்த சண்டையே யாகும்.''

டை — (பக்கம்-141)

* * *

23. ''தமிழர்=இந்தியாவின் தென்கிழக்கு பாகத்திலும் லங்கையின் சில பகுதிகளிலும் வசிப்பவர்கள்; ஆரியரல்லாத திராவிட வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்.''

''தமிழ்=மேற்சொன்னவர்களால் பேசப்படும் பாஷை.''

ஸர். ஜேம்ஸ் மர்ரே, ''புதிய இங்கிலீஷ் அகராதி'' (பக்கம் 67-T)

* * *

24. ''(ஆரியர்கள் தங்கள்மொழியைப் புகுத்த முடியாமற் போனதுமன்றி) அதற்கு மாறாக, ஆரியரல்லாதவர்களுடைய பாஷைகளைத் தாங்கள் கற்றுக்கொண்டு, அவர்களுடைய நாகரீகத்தையும் பின்பற்றவேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டது.''

ஸர். பண்டர்கரின் கட்டுரைகள்—வால்யூம் III—(பக்கம்-10)

* * *

25. ''தமிழர்கள் ஆரியர்களை வடவர்கள் என்ற பொதுப் பெயரால் அழைத்தார்கள்: உண்மையாகவே வடக்கேயிருந்து வந்தவர்களாதலால்.''

கிருஷ்ணசாமி அய்யங்கார், M. A. Ph. D. கல்கத்தா சர்வகலாசாலை, ''தென் இந்தியாவும் இந்தியக்கலையும்'' (பக்கம்-3)

26. "ஆரியர்கள் சூதாடுவதில் பித்துப்பிடித்தவர்கள். பந்தயத்தில் தங்களுடைய மனைவிகளையும், அவர்களது சொந்த சுதந்தரத்தையுங்கூட பந்தயமாக வைத்துவிடுவார்கள்."

ஸர். ஜார்ஜ் டன்பார், "இந்திய சரித்திரம்"—(1936) (பக்கம்-10)

* * *

27. "ராமாயணத்தில் குடிகாரர்களை சுரர்களென்றும், குடியை வெறுத்தவர்களை அசுரர்களென்றும் வேறுபடுத்திக் கூறப்பட்டிருக்கிறது."

ஹென்ரி ஸ்மித் வில்லியம்ஸ் L. L. D. "சரித்திரக்காரர்களின் உலக சரித்திரம்"—வால்யூம் II—(பக்கம்-521)

* * *

28. "ஆரியர்கள் தங்களால் தோற்கடிக்கப்பட்ட எதிரிகளாகிய திராவிடர்களைப்பற்றிய தங்கள் கருத்துக்களை அவர்களுடைய மதப் புத்தகங்களில் எழுதிவைத்திருக்கிறார்கள். திராவிடர்களை தஸ்யூக்களென்றும், தனவர்களென்றும், ராக்ஷஸர்களென்றும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். இவ்விதம் ஆரியக் கவிகள் திராவிடர்கள்மீது வெறுப்புக்கொண்டிருந்ததானது அவர்கள் இந்தியாவிற்குள் சிறுகச் சிறுக நுழைந்து ஆதிக்கம் பெறுவதில் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதையே காண்பிக்கிறது."

C. S. சீனிவாஸாச்சாரி, M. A. சரித்திர ப்ரொபஸர், பச்சையப்பன் கல்லூரி, சென்னை & M. S. ராமசாமி அய்யங்கார், M. A. சரித்திர ப்ரொபஸர், மகாராஜா கல்லூரி, விஜயநகரம்—"இந்திய சரித்திரம் முதற்பாகம்—ஹிந்து இந்தியா" (பக்கம்—16, 17)

29. "ஆரியர் வம்சத்தாரில் சமஸ்கிருதம் பேசியவர்கள் மட்டும் இந்தியாவின் மேற்குக்கணவாய் வழியாக நுழைந்து கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே வட இந்தியாவை யடைந்தார்கள். அங்கு தங்களைவிட முன்னேற்றமான நாகரீகமுடைய ஒரு கூட்டத்தாரை, அதாவது, திராவிடர்களைச் சந்தித்து, அவர்களிடமிருந்து பல நாகரீகங்களைக் கற்றுக்கொண்டார்கள்."

H. G. வெல்ஸ், "உலகத்தின் சிறு சரித்திரம்"—(1922)—(பக்கம்-105)

* * *

30. "ஜாதிப் பிரிவுகள் நான்கில், அதாவது, பிராம்மணர், க்ஷத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் இவர்களில் முதல் மூன்று வகுப்பார்களும் ஆரியர்களைச் சேர்ந்தவர்கள். கடைசி வகுப்பார் இந்தியாவின் புராதனக் குடிகள்."

The New Age Encyclopaedia...VOL. II (1925)—(பக்கம்-273)

* * *

31. "பிள்ளையில்லாமல் அந்தக் குலம் நசிக்கிறதாக இருந்தால் அப்போது அந்த ஸ்திரீ தன் கணவன், மாமனர் முதலானவர்களின் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு தன் மைத்துனன் அல்லது தன் கணவனுக்கு ஏழு தலைமுறைக்குள் பட்ட பங்காளி இவர்களோடு மேற் சொல்லுகிறபடி புணர்ந்து குலத்திற்குத் தக்கதான ஒரு பிள்ளையைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்."

மநுதர்ம சாஸ்திரம், (அத்தியாயம் 9. சுலோகம் 58)

* * *

32. "இரண்டு இதிகாசங்களும் ஆரியர்கள் பரவிய பருவங்களை வெகு தெளிவாய்க் குறிப்பிடுகின்றன. மகாபாரதம்

கங்கை நதி வெளியில் அவர்கள் பரவியதையும், ராமாயணம் தென் இந்தியாவை அவர்கள் கைப்பற்றியதையும் உணர்த்துகின்றன.''

C. J. வார்க்கி, M. A. (இப்போது கனம். மந்திரியார்) சரித்திர ஆசிரியர், மங்களூர்—" இந்திய சரித்திரப் பாகுபாடு"-(பக்கம்—15)

*   *   *

33. "மகாபாரதக் கதையில் இடும்பா என்று ஒரு ஆரியரல்லாத பெண்மணி. அவள் தேசத்தின் உண்மைப் புதல்வி. கதையை யெழுதிய பார்ப்பனக் கவிக்கு, தனக்குள்ள ஜாதித்துவேஷத்தின் முதிர்ச்சியில் இந்தப் பெண்மணியை ராக்ஷஸி என்ற பெயர் தவிர வேறு பெயரால் வர்ணிக்க முடியவில்லை. இந்தியாவில் மிகப் புராதன காலத்தில்கூட, சரித்திர காலத்திற்கு முன்புகூட, மனிதர்களைச் சாப்பிடக்கூடிய ராக்ஷஸர்கள் இருந்ததேயில்லை.....இந்த 'ராக்ஷஸர்' என்ற பயங்கரப் புரளியானது வைதீகப் பார்ப்பனரின் மூளையில் தோன்றிய கற்பனையே யாகும்.''

நாகேந்திர நாத் கோஷ், M. A., B. L. கல்கத்தா ஹைகோர்ட்—"இந்திய ஆரியரின் இலக்கியமும் கலையும்"—(பக்கம்—194)

*   *   *

34. "விஷ்ணு என்ற கடவுள் ஒரு க்ஷத்திரிய வீரனாக வணங்கப்பட்டு, ஆரியக் கூட்டத்தாருக்கு அடிக்கடி போதனை செய்யவும், அவர்களுக்கு வெற்றியுண்டாக்கவும் அடிக்கடி அவதாரஞ் செய்வதாக எல்லோராலும் கருதப்பட்டது.''

E. B. ஹாவெல், "இந்தியாவில் ஆரியர் அரசாட்சியின் சரித்திரம்" (1918)—(பக்கம்—32)

35. "சுருக்கக் கூறவேண்டுமானல், பிராம்மணர்கள் கல்வியைத் தங்களுக்கே சொந்தமாக்கிக்கொண்டு, தங்களுடைய நிலைமையைத் துஷ்பிரயோகப்படுத்தி, தாங்கள் இஷ்டம் போல் எழுதிய கட்டுக் கதைகளுக்கு எல்லா விஷயங்களையும் உட்படுத்தி வைத்தார்கள். இந்தக் கற்பனைக்கதைகள் அனைத்தும் வேண்டுமென்றே, கெட்ட எண்ணத்துடன், சாமர்த்தியமாய் பிறரை அழுத்தி, தங்கள் நிலைமையை உயர்த்திக்கொள்வதற்காகவே எழுதப்பட்டவைகளாகும்."

ஹென்ரி பெவரிட்ஜ், "விரிவான இந்திய சரித்திரம் முதற்பாகம்" (1865)—(பக்கம்—15)

* * *

36. "சரித்திரத்திற்கு முந்திய காலத்துச் சில சின்னங்கள் தவிர, வட இந்தியாவிலுள்ள திராவிடக்கலை, நாகரீகம் அத்தனையும் ஆரிய வெள்ளத்தால் அடித்துக்கொண்டு போகப்பட்டது. ஆனல் தென் இந்தியாவில் அவ்விதம் நடக்கவில்லை; நடக்க முடியவுமில்லை. இங்கு ஆரிய நாகரீகம் மிகச் சாதாரண முறையில்தான் பரவ முடிந்தது. அதனுடைய பேரலைகள் இங்கு சிறு சிறு துளிகளாகச் சிதறடிக்கப்பட்டன."

K. N. சிவராஜ பிள்ளை, B. A. தமிழ்ப்பேராசிரியர், சென்னை சர்வகலாசாலை, "பண்டையத் தமிழர்களின் வரலாறு" (1932)—(பக்கம்—4)

* * *

37. "இதிகாசங்களில் தெட்சிண இந்தியாவைப்பற்றிஎழுதும்போது, காட்டுமிராண்டிகளும், அசுரர்களும், ராக்ஷஸர்களும், தஸ்யூக்களும் வசிக்கும் நெருக்கமான காடுகளைக் கொண்ட பிரதேசம் என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது."

G. H. ராவின்ஸன், C. I. E. "இந்தியா"—(பக்கம்—155)

38. "இந்திய ஐரோப்பியர்களால் தோற்கடிக்கப்பட்ட கருப்பு மனிதர்களை தஸ்யூக்களென்றும், கொள்ளைக்காரர்களென்றும், அடிக்கடி பிசாசுகளாக மாறக்கூடியவர்களென்றும், வேத இலக்கியங்களில் கூறப்பட்டிருக்கிறது."

பால் மாஸின் அவர்ஸெல், "புராதன இந்தியாவும் இந்தியாவின் நாகரீகமும்" (1934)—(பக்கம்—19)

* * *

39. "மேற்கு திபேத்தையும் ஆப்கானிஸ்தான மலைப்பிரதேசங்களையும் தாண்டி முதன் முதல் இந்தியாவுக்குள் வந்த ஆரியர்கள் சமஸ்கிருதத்தைப்போன்ற ஒரு பாஷையைப் பேசினார்கள். இந்தியாவுக்குள் ஆதியில் நுழைந்த இந்த வெள்ளையர்கள் தங்கள் சட்டதிட்டங்கள், பழக்கங்கள், கவிதைகள், மதநம்பிக்கைகள் முதலியவைகளை இந்தப் பாஷையிலேயே எழுதிவைத்துக்கொண்டனர்."

ஸர். ஹாரி ஜான்ஸ்டன், G. C. M. G., K. C. B. "இந்தியாவில் அன்னியர்கள்" (1913)—(பக்கம்—19)

* * *

40. "சாதாரணமாக ஒரு தமிழ்நாட்டு பிராம்மணன் தமிழைவிட இங்கிலீஷில் சரியாகப் பேசுகிறான்; தமிழைவிட இங்கிலீஷில் அதிக தாராளமாகவும் அதிக வேகமாகவும் பேசுகிறான்; தமிழைவிட இங்கிலீஷையே அடிக்கடி அதிகமாகப் படிக்கிறான். சுருங்கச் சொன்னால், இங்கிலீஷ் பாஷையைத் தன்னுடைய சொந்த பாஷையாகவே ஏற்படுத்திக் கொண்டு விட்டான்."

Dr. கில்பர்ட் ஸ்லேட்டர், M. A., D. Sc. மாஜி பொருளாதார ப்ரொபஸர், சென்னை சர்வ கலாசாலை, "இந்தியக் கலையில் திராவிடப் பகுதிகள்"—(பக்கம்—62)

இரணியன்

அல்லது

இணையற்ற வீரன்

அத்தியாயம் 1

இடம்: சிங்காரவனம்.

பாத்திரங்கள்: ப்ரகலாதன், காங்கேயன், சித்ரபானு.

[ப்ரகலாதன், காங்கேயன் இருவரும் ஒரு சோலையை அடைகிறார்கள்]

காங்கேயன்:—ப்ரகலாதா! என்ன ரமணீயமான ஸ்ருங்கார வனம்! சந்தனம், அசோகம், சூதம் ஆகிய மரங்களின் தளிர்கள் தென்றலால் அசைவது நம் வரவு கண்டு தமது கரங்களால் ஆலவட்டம் அசைப்பதுபோல் இருக்கிறது. பெண்கள் குலுக்கென்று சிரித்தவுடன் அவர்களின் தாவள்யமான பற்கள் தோன்றி மறைவது போல் முல்லையரும்புகள் வெளித்தோன்றுவதும், பிறகு காற்றால் புதரில் மறைவதுமாயிருக்கின்றன. வித வித புஷ்ப வாசம் நமக்குப் புளகம் உண்டாக்குகிறது.

ப்ரகலாதன்:—காங்கேயா! மிக்க அழகிய சோலைதான்! ஆயினும் என் மனம் மாத்திரம் இங்கில்லை.

காங்கேயன்:—அதென்ன? வேறென்ன சிந்திக்கின்ருய்?

ப்ரகலாதன்:—எனது அருமைத் தந்தையாகிய இரண்ய சக்ரவர்த்தி எனக்கு இளவரசுப் பட்டம் சூட்டுவதற்கு எண்ணினர். அதற்காக என்னை உலக சுற்றுப் பிரயாணம் செய்ய அனுப்பினர். நீயோ, எனது பாடசாலை நண்பன். நான் உன்னையும் உடனழைத்து வந்தேன். நாம் நமது நகரத்தை விட்டுவந்து இன்று நாட்கள் பல ஆகின்றன. இன்றுவரை நமது நாட்டை விட்டு நாம் அகன்றபாடில்லை. நமது உலக சுற்றுப் பிரயாணம் தீர்வது எந்நாளோ தெரியவில்லை. நம்முடன் வந்த உடற்காப்பாளர்களை அடுத்துள்ள காட்டில் விட்டு வந்துள்ளோம். அவர்களைவிட்டு நாம் இவ்வளவு தூரம் வந்து விட்டோமே! நடுக்காட்டில் கூடாரத்தில் தங்கியுள்ள நமது உடற்காப்பாளர்களுக்கு என்ன ஆபத்து உண்டாகுமோ என்பதிலேயே எனது கவனம் செல்லுகின்றது.

காங்கேயன்:—ப்ரகலாதா! இந்நாட்டுத் தமிழனல்லவா நீ! நம்முடன் வந்துள்ள சேவகர்களனைவரும் பச்சைத் தமிழர்களல்லவா! உனக்கு அவர்களைப்பற்றிய அச்சம் பிறக்கக் காரணமில்லையே! உனக்காக அவர்களும் அஞ்சக் காரணமில்லையே! அஞ்சுவோன், என் போன்ற ஆரியப் பார்ப்பன னல்லவோ? இது கிடக்கட்டும். "நம் நாட்டை விட்டு இன்னும் நீங்கியபாடில்லையே! வேறு தேசங்களுக்கு இன்னும் எப்போது செல்வது" என்று கேட்கின்ருயே!

உனது தந்தையாராகிய வீராதிவீர வீரமார்த் தாண்ட இரண்ய சக்ரவர்த்தி உன்னை உலக சுற்றுப்பிரயாணத்திற்கு அனுப்பிய தன் நோக்கமென்ன? அதை யோசி! அடாடா டாடா! அதையல்லவா யோசிக்கவேண்டும்! அங்கங்குள்ள இயற்கை எழில்கள், அங் கங்குள்ள மக்களின் வாழ்க்கை முறைகள் இவைகளை யறியத்தானே! இப்போது நாம் வேறு என்ன செய்கின்றோம்? அதுவுமல்லா மல், சொந்த நாட்டின் இயற்கையை நன்றாகத் தெரிந்துகொள்ளாமல் அயல் நாட்டைப்பற் றித் தெரிந்துகொள்வது கேலியல்லவா? யோசித்துப் பார்! அடாடாடாடா! அதையல் லவா யோசிக்கவேண்டும்!

ப்ரகலாதன்:—நீ பிரமாதமாக யோசித்துவிட்டது போதும்! நிறுத்து! ஓர் அரச குமாரன்; அதா வது எதிர்காலத்தில் அரசாங்கத்தை நடத்த இருப்பவன் உலக சுற்றுப்பிரயாணம் செய் வது சோலைகளையும், சோலைகளிலுள்ள பறவை களையுமே பார்த்துக்கொண்டிருக்கவா? அன்று. உலகிலுள்ள பற்பலதேச ஆட்சி முறைகளைத் தெரிந்து வரவேண்டியதற்காகத்தான்.

காங்கேயன்:—ப்ரகலாதா! நான் அதை ஆட்சேபிக்க வில்லை. ஆம்! உண்மைதான். நான் உன் சொல்லை ஆட்சேபிக்கவே முடியாது. உண்மை யில் நீ பஹு புத்திசாலி! மேலும் சக்ரவர்த் திக்குப் பிறந்த பிள்ளை அப்படித்தானே இருக் கும்! உண்மை! நீ சொன்னது உண்மைதான். இந்த ஸ்ருங்கார வனத்தைப் பார்த்த உடன்

நாம் கூடாரத்திற்குத் திரும்பிவிடவேண்டியது தான். பிறகு அங்கிருந்து அயல் நாட்டுப் பிர யாணத்தை உடனே ஆரம்பித்துவிடவேண்டும். நாம் தாமதிக்கலாகாது. நீதான் சுறுசுறுப் பில்லாமலிருக்கிறாய்.—ஆஹா! அதோ! அத் தடாகத்தினின்று கிளம்பும் ஒரு வகைச் சத்தம் எதுவாயிருக்கும்? சிச்சிலிக் குருவிகள், அல்லது சக்ரவாகம் தனது இறைக்காக ஜலத்தில் வீழ் வதால் ஏற்பட்ட சப்தமல்லவா?

[குளத்தை நோக்கிக் காங்கேயன் போகிறான். ப்ரகலாதனும் உடன் செல்லுகிறான். சிறிது தூரம் சென்று நின்று]

ப்ரகலாதன்:—ஆஹா! இளைய அன்னங்களின் செக்கச் சிவந்த கால்களும், அலகும், களங்கமற்ற வெண்மை உடலும் வயிரக் குவியலில் மாணிக் கத்துண்டங்கள் கிடப்பதுபோ லிருக்கின்றது! அடடா! அந்தப் பெட்டை அன்னத்திற்குச் சேவலிடம் பிணக்கமோ?

காங்கேயன்:—ஆஹா! என்ன மதுரமான காட்சி! ப்ரகலாதா! அதோ பார்! அழகிய கலாபத்தை விரித்து ஆடும் மயிலை! அதற்குத் தக்கபடி பாடும் குயிலை! ஒரு பக்கம் தேனீக்கள் மொம் மென்று முரலும் சுருதி! மரங்கொத்தி தனது கொத்துக்களால் ஏற்படுத்தும் தாளம்! தென்ற லோடு மணம் ஒரு பக்கம்! இனிமையான கச்சேரி—ஐம்பொறிகட்கும் ஏககாலத்தில் இச் சிங்காரவனம் விருந்து செய்கிறது.

[மேலும் செல்லுகிறார்கள். தனிமையில் அங்கு சித்ர பானு காணப்படுகிறாள். ப்ரகலாதன் பார்க்கிறான்.]

ப்ரகலாதன்:—ஆஹா! நண்பா! அதோ பார், ஒரு வியப்பான காட்சி! நாம் காணும் இந்த அற்புதக் காட்சியின் அர்த்தமென்ன?

[ஆச்சரியத்தோடு கவனிக்கிறான்.]

காங்கேயன்:—நீலோற்பல நேத்திரம்! மின்னல் ஒளியை ஒழுகவிடும் மந்தகாசம்! மலர்க் கொடியிடை! அசல் அன்னத்தின் நடை! ஆகிய இவைகள்தாம் நீ காணும் காட்சியில் அடங்கியுள்ளவை! இன்னும் விரிவான அர்த்தம் சொல்லவேண்டுமானால், அந்திமாலைப்பொழுது! இன்பத்தென்றல்! இடையில் நீயும் அவ்வனிதையும்! இளம்பருவத்தின் துடிதுடிப்பு! முக்கியமாகச் சொல்லவேண்டுமானால் காதல் திருவிழாவின் துவஜாரோகணம்!

(பாட்டு—1)

சித்ரபானு:—[எங்கேயோ இருக்கும் தோழியை அழைப்பதுபோல்] சகி ஹம்சா! சகி ஹம்சா!! என்னடி நான் தனிமையாக இருக்கிறேனே! சீக்கிரம் வா! சகி! ஹம்சா! ஓடிவந்து உதவிசெய்! [ஆடவரைக்கண்டு அஞ்சியதுபோல் பாவனைசெய்கிறாள்.]

காங்கேயன்:—நேசா! நீயாகிலும் சென்று உதவி செய்யலாகாதா? உன் மனம் என்ன கல்லா? அந்த இள நங்கைக்கு என்ன ஆபத்தோ தெரியவில்லையே! உதவி கோருகிறாளே!

ப்ரகலாதன்:—[உடனே சித்ரபானுவின் எதிரில் ஓடி நின்று] பெண்ணே! உனக்குஎன்ன கெடுதி ஏற்பட்டது? எதற்காக உதவி கோருகிறாய்? என்னிடம் கூறு!

[சித்ரபானு ப்ரகலாதனை உச்சிமுதல் உள்ளங்கால்வரையில் கவனிக்கிறாள். உடனே மூர்ச்சித்து விழுவது போல் பாவனைகாட்டுகிறாள்.]

ப்ரகலாதன்:—காங்கேயா! காங்கேயா!!

காங்கேயன்:—[ப்ரகலாதன் சமீபத்தில் ஓடிவந்து நின்று] இதென்ன அபாயம்! நேசா! நீ என்ன செய்தாய் அவளை? [உற்றுக் கவனிக்கிறான்.]

ப்ரகலாதன்:—ஐயோ! நான் ஒன்றும் செய்யவில்லையே! என்னை ஏற இறங்கப் பார்த்தாள். அவ்வளவுதான்! தங்கப்பதுமை சாய்வதைப்போல் சாய்ந்தாள்!

காங்கேயன்:—நீ சற்று விலகி நில்! அவளைக் கவனித்தால் அவளோர் ஆரியப் பெண்போல் தோற்றுகிறாள். நீயோ, இந்நாட்டுத் தமிழ்மகன். அவளுடைய சம்மதம் தெரிந்துகொள்ளாமல் நீ அவளைத்தொட்டு உபசாரம் செய்யலாகாது.

[காங்கேயன் தனது கைக்குட்டையால் அவள் முகத்தண்டை விசுறுகிறான். ப்ரகலாதன் விலகி நின்று கவனிக்கிறான்.]

சித்ரபானு:—[மூர்ச்சை தெளிந்து எழுந்து உட்காருகிறாள். காங்கேயனைப் பார்த்து] சற்று நேரத்திற்கு முன் என்னை வழிமறித்து நின்ற அந்தப் புமான் எங்கே?

காங்கேயன்:—அதோ நிற்கிறார்!

சித்ரபானு:—அந்தோ! [பார்த்துவிட்டுத் தலை குனிந்து] என் கற்புக்குப் பங்கம் ஏற்பட்டுவிட்டதா! பாழான ஓ நெஞ்சமே! எனக்கு அபகீர்த்தியை

உண்டாக்கிவிட்டாயா! குரங்கு மனமே! உன் கண்ணில் காணும் கிளைகளிலெல்லாம் தாவி விடுவது உனக்குப் பெருமையாகுமா? ஆரிய வம்சத்துக்கு என்னால் அவமானம் நேர்ந்து விட்டதல்லவா? முதலில் நான் ஒரு புமானை என் மனதில் காதலனாக அடைந்துவிட்டேன். ஆயினும் அந்தப் புமானை நான் நேரில் கண்ட தில்லை. எப்படியிருந்தாலும் அவரே எனது உயிர்; அவரே எனது மணாளர். அவரைவிட நான் வேறொருவர்மேல் ஆசைகொள்ளலாமா? வேறொருவர்மேல் என் மனம் செல்லுமாயின் என் கற்பு என்னவாகும்? கற்பிழந்த பெண் உலகிலிருக்கத் தக்கவளா?

காங்கேயன்:—ஆரிய வனிதையே! இப்போது உனது நெஞ்சம் எந்தப் புமான்மீது சென்றதோ, அந் தப்புமான் தகாதவனல்லவே!

சித்ரபானு:—இப்போது தக்கவர்மேல் என் ஆசை சென்றதாயினும் இரண்டாவதாகத்தானே சென்றது? உம்மைப்பார்த்தால் ஓர் ஆர்ய ஸ்ரேஷ்டராகவே தோன்றுகிறது! நீரும் இப் படிப் பேசலாமோ?

காங்கேயன்:—பெண்ணே! மன்னிக்கவேண்டும். நீ முன்னமே ஒருவர்மேல் ஆசை கொண்டிருப் பதை நான் எப்படி அறிந்திருக்க முடியும்?

ப்ரகலாதன்:—[நெருங்கி] முன்னால் நீஎவனுருவத்தைப் பார்க்கவில்லையோ அவன்மீது காதல்கொண்டு விட்ட தென்பது அர்த்தமற்ற விஷயம். ஆனால் நான் உன் உருவத்தைக் கண்டேன். காதல் கொண்டேன். இது சரியாகும். கோடை இரு

ளில் திடீரென்று தோன்றிய மின்னலைப் போலே, மாலையிலே, இந்தச் சோலையிலே எதிர்ப்பட்ட அழகின் பிழம்பே! பெண்கள் நாயகமே! புவியின் வியப்பே! கண்டதும் என் மனத்தை இழுத்த காந்தாமணியே! எனக்கு நல்ல பதில் சொல்லமாட்டாயா?

காங்கேயன்:—நான் ஒரு விஷயம் கேட்க நினைக்கின்றேன். பெண்மணியே! முன்னமே நீ ஒரு புமான்மீது காதல் கொண்டதாகத் தெரிவிக்கின்ருய். அப்புமான் யார்? எப்படிப்பட்டவன்?

ப்ரகலாதன்:—அவன் எந்த மூடனே! உருவத்தைத் தான் பார்க்கவில்லையே!

சித்ரபானு:—[கோப முகத்துடன்] நாவையடக்கும்!

ப்ரகலாதன்:—ஆஹா! சாந்தத்தில் உன் முகலாவண்யத்தைக் கண்டதுண்டு. கோபத்தில் உன்முகம் எப்படிப்பட்ட செளந்தர்யத்தை அடைகிறதென்று பார்க்க எண்ணியே நீ கோபிக்கும்படி பேசினேன். உன் கோபமுகத்தையும் நான் வரவேற்கின்றேன். இனி உன் கைநீண்டி நீ என்னை அடிக்க வேண்டுமென்ருல் நான் எப்படி நடந்து கொள்ளவேண்டும் என்பது தான் தெரியவில்லை.

சித்ரபானு:—அந்தோ! அன்ருெருநாள் ஒரு புமானின் பிரதாபத்தைக் கேட்டேன். என் மனதைப் பறிகொடுத்தேன். இன்று, இதோ! இந்த வீணை ஒலியிலும் என் நெஞ்சம் குதித்தோடுகிறதே! அன்று நான் காதாற்கேட்ட புமானிடம் என் மனம் தாவிற்று. இதோ, இன்று இந்த நறுந்தேன் மலரில் என் மனம் வண்டு

போல் தாவுகிறதே! அன்று அவரை என் மானசீக உலகத்தில் சந்தித்தேன். இன்று, இதோ! இவ்வானில் என் மனம் ஒளிபோல் பரவுகின்றதே!

காங்கேயன்:—முன்பு நீ காதலித்த புமான் யார் என்றேனே! பதில் சொல்ல விருப்பமில்லையா?

சித்ரபானு:—அப்புமானைப்பற்றிப் பேசுவதில் எனக்கு மிக்க சந்தோஷமல்லவா! அவரைப்பற்றிச் சதா பஜனை பண்ணிக்கொண்டிருப்பதும் என் பாக்யமல்லவா?....என் காதலர் ஓர் தமிழ் வீரர்.

காங்கேயன்:—இவர்மட்டும் தமிழ் வீரரல்லவோ?

சித்ரபானு:—ஆயினும் அவர் என் உள்ளத்தை முதலில் கொள்ளை கொண்டவராயிற்றே!

காங்கேயன்:—சரி, பிறகு! நண்பா, அருகில் வா! உற்றுக்கேள்! பெண்ணே! இவரிடத்தில் சொல்லிவா!

சித்ரபானு:—மேலும், அவர் விவாகம் ஆகாதவர்.

ப்ரகலாதன்:-எனக்கும் இன்னும் விவாகம் ஆகவில்லை.

சித்ரபானு:–அவர் காதற் கொந்தளிப்புள்ள இளம் பருவ முள்ளவர்.

காங்கேயன்:—சரி, மேலே! இவர் மாத்திரம் கிழவரா?

ப்ரகலாதன்:—இந்தத் தேசமா? வெளி நாடா? பெயர் என்ன?

சித்ரபானு:—இந்தத் தேசமே. பெயரை நான் எப்படிச் சொல்லுவது?

ப்ரகலாதன்:—இந்தத் தேசமானல் யாருடைய மகன்?

சித்ரபானு:—எனது மாமனர் பெயரை நான் கூற மாட்டேன்.

ப்ரகலாதன்:—உனது மாமனுருக்கு என்ன வேலை?

சித்ரபானு:—அவர் ஒரு வேலைக்காரர் அன்று. அவர் ஒரு சக்ரவர்த்தி.

ப்ரகலாதன்:—[ஆச்சரியத்துடன்] அப்படியா!

காங்கேயன்:—என்ன அற்புதம்!

ப்ரகலாதன்:—ஆனல் உனது காதலன் இப்போது என்ன செய்துகொண்டிருக்கிருன்?

சித்ரபானு:—அவர் உலக சஞ்சாரம் செய்கிருர்.

ப்ரகலாதன்:—[வியப்புடன்] ஏன் என்று தெரியுமா?

சித்ரபானு:—அவருக்குக் கூடிய சீக்கிரம் இளவரசுப் பட்டம் ஆகப்போகிரது.

காங்கேயன்:—இதோ! ப்ரகலாதன்!

ப்ரகலாதன்:—நான்தான் அவன்.

[சித்ரபானு பறந்தோடி அணைத்துக்கொள்ளுதல். ப்ரகலாதன் ஆவலோடு கட்டிக்கொள்ளுகிருன்.]

(பாட்டு—2)

சித்ரபானு:—நாதா! என் கற்பு பரிசுத்தமானது.

[முகத்தைக் கவனித்து முத்தத்தின்மேல்முத்தம் கொடுத்தல்].

காங்கேயன்:—சரி, தேன் குடத்தில் ஈ விழுந்து விட்டது. ஏனப்பா பிரகலாதா! உலக சுற்றுப்பிரயாணம் எவ்வளவிலிருக்கிறது?

ப்ரகலாதன்:—உலக சுற்றுப்பிரயாணத்தின் சாரத்தை அனுபவிக்கின்றேனே! நீ நமது கூடாரத்தை நோக்கிப்போ!

காங்கேயன்:—நீ எப்போது வருவாய்?

ப்ரகலாதன்:—சீக்கிரம் வந்து சேதி தெரிவிக்கின்றேன்.

அத்தியாயம் 2

இடம்: சித்ரபானுவின் படுக்கையறையை யடுத்த ஓர் கூடம்.

பாத்திரங்கள்: சித்ரபானுவின் தந்தையாகிய கஜகேது, மற்றும் ஆரிய ஜனங்கள், ப்ரகலாதன், சித்ரபானு.

கஜகேது:—மருகரே! நாங்கள் ஆரிய ஜனங்கள்! பூதேவர்கள்! ஆயினும் நாங்கள் இந்நாட்டில் விஜயஞ் செய்து நெடுங்காலமாய்விட்டதால் இந்நாட்டுத் தமிழர்களுடன் ரத்தசம்பந்தமில்லா திருக்க முடியவில்லை. அதனுல் உம்மைப்போ லுள்ள சற்குணவான்களிடம் எங்கள் பெண் கள் காதல் கொள்வதையும் எங்கள் ஆடவர் களிடத்து உங்களினத்துப் பெண்கள் காதல் கொள்வதையும் நாங்கள் தடைசெய்வதில்லை. ஆனுல் ஒன்றுமாத்திரம் கவனிக்கத்தக்கது. எங்கள் வேதம் பஹு உத்க்ருஷ்டமானது. அதை அங்கீகரிக்காத எந்தத் தமிழனிடமும் நாங்கள் சம்பந்தம் வைத்துக்கொள்வதில்லை. எங்கள் கர்மானுஷ்டானங்கள் பஹு உத்க்ருஷ்டமானவை. அவைகளை ஒப்புக்கொள் ளாத எந்தத் தமிழனிடத்திலும் நாங்கள்சம்பந் தம் வைத்துக்கொள்வதில்லை. எங்கள் வேதம், மதம், பழக்க வழக்கங்கள், ஜாதிக்கட்டுப்பாடு ஏன் உத்க்ருஷ்டமானவை என்றுல் அவைகள் கேவலம், சிற்றறிவும், சிறுதொழிலுமுள்ள மனிதனுல் ஏற்படுத்தப்பட்டவை அல்ல. அவை

கடவுளால் வகுக்கப்பட்டவை. பின்னும் அவை மனு முதலிய எங்கள் மஹரிஷிகளால் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டவையாகும்.

நரர் என்றும் அசுரர் என்றும் ரக்ஷஸர்களென்றும் தமிழர்களென்றும் சொல்லப்படும் இந்நாட்டு மக்கள் கடைத்தேறும்படியாக மேற்சொன்ன வேதாதிகளைக் கடவுள் ஏற்படுத்தியதோடு, பூசுரர்களாகிய எங்களையும் கடவுள் தமது முகத்தினின்றும் பிறப்பித்தார். ஆதலால் இந்நாட்டு மக்களை நல்வழிப்படுத்துவதே எங்கள் வேலை. இந்த அபிப்பிராயங்களுக்கெல்லாம் உமது தந்தையாராகிய ஹிரண்யச் சக்ரவர்த்தியானவர் விரோதமாக இருந்து வருகிறார். ஆயினும் தெய்வ பலம் எங்களிடம் இருக்கிறது. எங்களுக்கு ஒரு குறைவும் வராது.

நீர் பஹு புத்திமான். சிறுவயது முதல் ஆஸ்திக ஞானம்பெற்று விளங்குகிறீர். எமது வேதத்தை அந்தரங்கத்தில் ஒப்புக்கொள்ளுகிறீர். எம்மையெல்லாம் உயர்வாக மதிக்கிறீர். எமது வாழ்க்கை முறைகளை நீர் வெறுக்கிறதில்லை. இவைகளுக்கெல்லாம் அடையாளமாக இப்போது எமது ஆர்ய சிகாமணியாகிய சித்ரபானுவைக் காதலித்தீர். உங்களுடைய சேர்க்கையானது சாமான்யமானதன்று. இச்சேர்க்கையால் இந்த உலகமே நன்னிலையை அடையப் போகின்றது. ஆயினும், மருகரே! ஒரு விஷயம் மாத்திரம் உம்மைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். நீர் சித்ரபானுவைக் கலியாணம் செய்துகொண்ட விஷயம் எவருக்கும்

தெரியாதிருக்கவேண்டும். விஷயம் வெளிவருமாயின் அதனால் உமக்குக் கேடுகள் சம்பவிக்கும். உமக்கு உமது தந்தை இந்த ராஜ்யத்தைப் பட்டாபிஷேகம் செய்யமாட்டார். அதனால் எங்கள் பெண்ணுக்கும் குறைவு ஏற்படும்.

ப்ரகலாதன்:—மாமா! நீர் ஒன்றுக்கும் அஞ்சவேண்டாம்! உங்கள் பெண்ணும் எனது உயிருமான இந்த சித்ரபானுவுக்கு ஒரு குறை ஏற்படும் பக்ஷத்தில் என் உயிர் நில்லாது! நம்புங்கள்!

கஜகேது:—அதென்ன! உமது தந்தையால் எனது பெண்ணுக்கு ஏதாவது குறையேற்பட்டால், நீர் உமது உயிரையா மாய்த்துக் கொள்வீர்? அந்தோ! மருகரே! இப்போதே எமக்குச் சித்தம் கலங்குகின்றதே! அந்தோ! மகளே! நீ என்ன காரியம் செய்துவிட்டாய்! கேட்டாயா உனது அருமைக் காதலர் சொல்வதை?

சித்ரபானு:—நாதா! இது என்ன ஆண்மையற்ற வார்த்தை!

கஜகேது:—உமக்கு எதிராக உமது தந்தை ஏதேனும் செய்வாரானால் உயிரை மாய்த்துக்கொள்வதா? எதிர்த்தவனை நாசம் செய்வேன் என்று சொல்வதல்லவா வீரனுக்கழகு!

ப்ரகலாதன்:—[தன்னை வந்து பயத்தால் அணைந்துகொண்ட சித்ரபானுவை நோக்கி] கண்மணி! நீ வருந்தாதே! நமக்குத் தீமை செய்வோன் என் தந்தை மாத்திரமன்று; எவராயினும் சரி! தும்ஸப்படுத்துவேன்! அஞ்சாதே!—மாமா! சித்ரபானுவை நான் என் உயிர் என்று நினைப்பது

உண்மையானால் ஆர்ய தர்மத்தை இந்த உலகத்தில் நிலைநாட்ட என் உயிர் உபயோகப்படட்டும்.

அனைவரும்:—ஆஹா! பேஷ்! பேஷ்!

கஜகேது:—இன்றல்லவோ நான் ஒரு தியாகியை, ஒப்பற்ற வீரனை, இளஞ்சிங்கத்தை மருமகனாக அடைந்தேன்!

ப்ரகலாதன்:—மாமா! எனக்குத் தக்க ஆதரவு கிடைக்கும் வரைக்கும் எனக்கும் சித்ரபானுவுக்கும் நடைபெற்ற கலியாணத்தைப்பற்றி எவருக்கும் சொல்லிவிடாதீர்கள்.—ஆனால் எனது நண்பனாகிய காங்கேயனை உங்களுக்குத் தெரியுமா?

கஜகேது:—சுத்தமாகத் தெரியாது.

ப்ரகலாதன்:—அவன் ஒரு சுத்த ஆர்ய ஸ்ரேஷ்டனாயிற்றே! உமக்கெல்லாம் தெரியாதிருக்க நியாயமில்லையே!

கஜகேது:—எமக்குத் தெரியாததால் அவன் சுத்த ஆர்யனாயிருக்கமாட்டான். அதுபற்றி என்ன?

ப்ரகலாதன்:—இல்லை. அவனுக்கு இக்கலியாண விஷயம் தெரியும். யாரிடத்திலாவது சொல்லிவிட்டால் காரியம் கெட்டுவிடுமே என்றுதான் அஞ்சுகிறேன்.

கஜகேது:—அப்படியா? ஆயினும் பாதகமில்லை. [உடனே கஜகேது கண்ணை மூடிக்கொண்டு ஏதோ மந்திரம் ஜெபிப்பதுபோல் பாசாங்கு செய்தபின் கொஞ்சம் விபூதியை எடுத்து வாயினால் ஊதிவிட்டு] சரி! இந்த நிமிஷத்திலிருந்து நடந்த விஷயங்களையெல்லாம் அவன் மறந்துவிடுவான். ஞாபகமே

வராது. தெய்வபலம் நமக்கு இருக்கிறது. ஸ்ரீமந் நாராயணன் நம்மை எல்லாம் காக்கவும், துஷ்டர்களை எல்லாம் நிக்ரஹம் செய்யவுந் திருவுளங் கொண்டிருக்கும் ரகஸ்யம் நமக்கெல்லாம் தெரியும். அவ்வுண்மையை பாபிகள் அறியமாட்டார்கள். மருகரே! நீர் ஒன்றுக்கும் அஞ்சவேண்டியதில்லை. உமது தந்தைக்கு வலதுகைபோல் இருந்துவரும் சேனாதிபதியும் நமக்கு அந்தரங்கத்தில் ஒத்து வேலைசெய்து வருகிறார். நீர் எதற்கும் யோசிக்க வேண்டாம். அவ்வப்போது நடக்கும் விஷயங்களை மாத்திரம் எங்களுக்கு அறிவியும். பார்த்துக் கொள்ளுகிறோம். நீர் இங்கே சிலகாலம் தங்கிப் பிறகு உமது தந்தையாரிடம் சென்று உலக சஞ்சாரம் முடிந்துவிட்டது என்று சொல்லிவிடும். ஏனென்றால் சித்ரபானு உம்மைப் பிரிந்து இருக்கமாட்டாள்.

(பாட்டு—3)

சித்ரபானு:—நாதா! என்னை விட்டுப் பிரியலாகாது.

ப்ரகலாதன்:—கண்மணி! சித்ரபானு! நீ வருந்தாதே. நான் உனது தந்தை சொல்லியதுபோல் இங்கேயே இருந்துவிடுகிறேன்.

சித்ரபானு:—தந்தையே! இன்னொரு விஷயம் அல்லவா? எனக்குத் தக்க மணவாளர் கிடைத்தால் மூன்று மாதம் நோன்பிருப்பதாக கௌரிக்குப் பிரார்த்தனை செய்திருக்கிறேன். அதன்படி இன்று முதலே நோன்பிருக்க வேண்டுமா? இன்னும் சிலநாள் கழித்துப் பார்த்துக் கொள்ளலாமா?

கஜகேது:—அடாடாடாடா! இன்றுமுதல் விரதமிருக்க வேண்டாமா?

சித்ரபானு:—[வருத்தமாக] மூன்றுமாத காலம் நான் எனது காதலன் முகத்தில் விழிக்காமல் எவ்வாறு இருக்கமுடியும்?

[பந்தாக்களில் ஒரு பெரியவர்:—முகத்தில் விழிக்கலாம்; ஆலிங்கன சம்சர்க்காதிகளை நீக்கவேண்டும்; அவ்வளவுதான்.]

ப்ரகலாதன்:—கண்மணி! மூன்று மாதத்தையும் மூன்று நிமிஷமாகக் கழித்துவிடு. வருந்தாதே. என்ன செய்வது? ஒருமுறை பிரார்த்தனைசெய்து விட்டாய். நிறைவேற்றவேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்களே.

கஜகேது:—அப்படியானால் நாளைமுதல் நோன்பு துவக்க எல்லாம் சித்தப்படுத்துகிறோம். நீங்கள் அந்தப்புரம்சென்று வாருங்கள்.

[இருவரும் கைகோர்த்தபடி மறைதல்.]

காங்கேயன்:—[ஓடிவந்து] அப்பா! என்ன செய்தி?

கஜகேது:—காங்கேயனைத் தெரியுமா என்று ப்ரகலாதன் கேட்டான். நான் தெரியவேதெரியாது என்று சொல்லியிருக்கிறேன். கலியாண விஷயம் ரகசியமாயிருக்கவேண்டி யிருப்பதால் நீ யாரிடத்திலாகிலும் சொல்லிவிடக்கூடும் என்று சந்தேகப்பட்டான். என்மந்திர சக்தியால் நடந்தவைகளை யெல்லாம் காங்கேயன் மறந்துவிடுவான் என்று சொல்லியிருக்கிறேன். நீ திருமணம் நடந்ததை மறந்து விட்டதுபோல் பாசாங்கு செய்யவேண்டும். தெரியுமா?

காங்கேயன்:—மீன் குஞ்சுக்கு நீந்தக்கற்பிக்கிறீரோ? வேண்டியதில்லை. அது கிடக்கட்டும். எனது தங்கையாகிய சித்ரபானு தந்திரமாக நடந்து கொண்டாளா ?

கஜகேது:—ஆஹா ! அதில் உனக்குச்சந்தேகம் வேண்டியதில்லை. மேலும் இளவரசனாகிய ப்ரகலாதன் உன் தங்கையின்பேரில் பிராணனை வைத்திருக்கிறான். நாம் நினைத்துள்ள காரியம் பாதிமுடிந்ததென்றே சொல்லவேண்டும்.

காங்கேயன்:— சும்மா சொல்லலாகாது. தங்கை சித்ரபானு நான் முன்பே சொல்லியிருந்தபடி ஸ்ருங்காரவனத்தில் ப்ரகலாதனிடம் வெகு சாகஸம் செய்தாள். ஆரியர் முற்போக்கிற்கும் தமிழர் அழிவிற்கும் சித்ரபானு தன்னைத் தியாகம்செய்தாள் என்றே சொல்லவேண்டும்.

கஜகேது:—விஷயத்தை வளர்த்தாதே. சீக்கிரம் நீ போய்விடு. கடைசிவரைக்கும் நீ சித்ரபானுவின் தமையன் என்று காட்டிக்கொள்ளாதே. போ ! இன்றைய பெருநிகழ்ச்சிக்கு நீ காரணனாயிருந்ததினால் எம்மோடு சோமரஸம் அருந்திவிட்டுப்போ.

[அனைவரும் கள் அருந்துகிறார்கள். காங்கேயன் மயக்கத்தோடு பாடுகிறான். மற்றவர்களும் பாடுகிறார்கள்.]

தமிழர்களைச் சிக்கவைக்கிறூர்கள். அப்படிப்பட்ட ஆரியர் சம்பந்தமானது இந்நாட்டிற்கு உற்பாதங்களிலெல்லாம் பெரிய உற்பாதமாயிருக்கின்றது. என் செங்கோலைப்பறிக்க அவர்கள் ஒவ்வொரு விநாடியும் சூழ்ச்சி செய்து வருகின்றூர்கள். என் சந்ததியே அற்றுப் போகும்படி செய்ய அவர்கள் எண்ணி என் மகனுக்கு என்ன கெடுதி விளைக்கின்றூரோ என்பதுதான் என் கவலை. இந்நாட்டில் வெகு நாட்களாய் ஊன்றியுள்ள ஆரியவேரைப் பறிப்பது எனக்குக் கஷ்டமன்று. ஆயினும் எனது தமிழர்கள் அவர்களின் நயவஞ்சகத்திற் சிக்கியிருக்கிறூர்கள். நான் ஆரியரை நோக்கி எறியும் ஒவ்வொரு அம்பும் நம் நாட்டுத் தமிழரையும் தாக்குமன்றே? அதனுலல்லவா யோசிக்கவேண்டியிருக்கிறது! நல்லது. என் அருமை நாயகி! நீ ஒன்றுக்கும் அஞ்சாதே!

[இதற்கிடையில் தூதுவன் ஒருவன் வந்து காவற்காரனைக் கண்டு]

தூதுவன்:—சேவகரே! நான் அவசரமாகச் சக்ரவர்த்தியைக் காணவேண்டும்.

காவற்காரன்:—விடைபெற்று வருகிறேன். [அரசரிடம் சென்று வணங்கி] ராஜாதி ராஜரே! தங்களை அவசரமாகக் காண ஒரு தூதர் வந்திருக்கிறூர்.

இரணியன்:—உள்ளே வரவிடு.

சேவகன்:—[தூதனிடம் வந்து] உள்ளே செல்லலாம்.

தூதுவன்:—[சக்ரவர்த்தியைப் பணிந்து] ராஜாதி ராஜரே! ராஜபாட்டையில் ஆரியராகிய ஆடவர்களும் பெண்களுமாகப் பெருங்கூட்டம் கூடி

நின்று அட்டகாசம் செய்யும் கோலம் சொல்ல முடியவில்லை. கூடிய சீக்கிரத்தில் எவனோ நாராயணமூர்த்தி தோன்றித் தங்களையும் ஆரியர் வேதத்தை ஒப்பாத தமிழர்களையும் அழித்துவிடப்போகின்றானாம். ஆகையால் ஆரியர்கள் கொள்கைப்படி நடப்பதாக உறுதிகூற வேண்டுமாம். பூணூல் தரித்துக்கொள்ளவேண்டுமாம். சடங்குகட்கு உட்படவேண்டுமாம். ஆரியர்களை வணங்கவேண்டுமாம். அவர்களுடைய ஆரியப் பாதிரிகள் சொல்லும் விதமாக கர்மானுஷ்டானங்களில் ஈடுபடவேண்டுமாம். தமிழர்களை நல்வழிப்படுத்தவே ஆரியர்களைக் கடவுள் இங்கு உற்பத்தி செய்தாராம். இன்னும் என்னென்னமோ சொல்லுகிறார்கள். ராஜபாட்டை நிர்தூளிப்படுகிறது. தலை துள்ளிப்போகிறார்கள்.

(பாட்டு—5)

இரணியன்:—[கோபமாய்] இதே நேரத்திற் செல். சீக்கிரம் செல். மாடுகளைப் பிணைப்பதுபோல் அவர்கள் அனைவரையும் சரமாகப் பிணைத்து அவசரமாக நம்மால் கூட்டப்படும் நியாயசபைக்குக் கொண்டுவா. போ! இன்னும் சேவகர்களை அழைத்துப்போ! நமது இந்த ஆணைக்குக் கீழ்ப்படியாதவர்களைக் கண்டங்கண்டமாய் வெட்டிவீழ்த்து. நாளையமறுநாள் காலை அவசர நியாயசபை கூட்டப்படும். விரைந்து போ.

[தூதுவன் வணங்கி மறைதல்.]

லீலாவதி! பார்த்தனையா ஆரியர்களின் அட்டகாசத்தை?

லீலாவதி:—நாதா! நமது தமிழர்கள் ஆரியர்வார்த்தையில் மயங்குவதுதான் விந்தையாக இருக்கின்றது!

இரணியன்:—தமிழ் வாலிபர்களை ஆரியர் பெண்களைக் கொண்டு வசப்படுத்துவதுண்டு. ஆரியப் பெண்கள் வெண்ணிற முடையவர்களாயிருக்கின்றார்கள். நம் நாட்டிலுள்ள அரசர்களைத் தந்திரத்தால் வசப்படுத்தியதோடு சூழ்ச்சியால் அவர்களைக் கொன்றார்கள். தங்களை வணங்கிப் பூசித்தால் மறுபிறப்பில் சொர்க்கம் என்ற ஓரிடத்தில் இருந்துகொண்டு பல இன்பங்களை அடையலாம் என்றல்லவா கூறுகிறார்கள்? தம்மை எதிர்ப்பவர்கள் நரகம் என்ற இடத்தில் மகா துன்பம் அடையவேண்டும் என்பார்கள். இவைகளை நம்புகிறவர்கள் அவர்கள் வசப்பட்டு விடுகிறார்கள். முளையிலேயே நமது பெரியோர்கள் ஆரியப் பூண்டைக் கிள்ளி எறியாததால் இன்று கோடரிகொண்டு பிளக்கவேண்டிய சிரமம் ஏற்பட்டுவிட்டது. முனிவர் என்றும் ரிஷிகள் என்றும் பெயர் வைத்துள்ள ஆரியப் பாதிரிகளே இதில் முன்னின்று வேலை செய்கிறார்கள். அதிருக்கட்டும். நாழிகையாகிறது—உணவருந்தலாம்--வருத்தந் தணி. சீக்கிரம் குமாரன் வந்துவிடுவான்.

அத்தியாயம் 4

இடம்: காட்டுப்புறத்திலுள்ள கூடாரத்தின் பக்கத்தில் ஓர் தனித்த இடம்.

பாத்திரங்கள்: ப்ரகலாதன், காங்கேயன், கஜகேது, சித்ர பானு, மகரிஷி ஒருவர்.

காங்கேயன்:—என்னையும் கூடாரத்திலுள்ள மற்றும் உனது உடற்காப்பாளரையும் இங்கு விட்டு விட்டு இத்தனை நாள் நீ எங்கே போயிருந்தாய்?

ப்ரகலாதன்:—நீயும் நானும் சற்றுத் தூரத்திலுள்ள சிங்காரவனத்திற்குச் சென்றோமல்லவா?

காங்கேயன்:—நீ என்ன கனவா கண்டாய்? சிங்கார வனத்திற்கு நானுமாவந்தேன்?

ப்ரகலாதன்:—இன்னும் அதிகநாள் ஆகவில்லையே! அதற்குள் மறந்தாயே!

காங்கேயன்:—நான் மறந்துவிடவில்லை. நீதான் ஏதேதோ உளறுகிறாய்.

ப்ரகலாதன்:—சரி! அந்த இடத்தில் நாம் இருவரும் ஆரியவனிதையைக் கண்டது ஞாபகமிருக்கிறதா?

காங்கேயன்:—சரியாய்ப் போயிற்று! உனக்கென்ன பெண் பைத்தியம் பிடித்துவிட்ட காரணத்தால் இப்படியெல்லாம் நடவாததை நடந்த மாதிரி நினைக்கிறாயா?

ப்ரகலாதன்:—அது நிற்க. அவள் என்மீது காதல் கொண்டது ஞாபகமில்லையா?

காங்கேயன்:—சொல்வாருக்கு மதி இல்லாவிட்டாலும் கேட்பாருக்குத்தான் மதிகெட்டுப்போகுமா? ஆரியவனிதை உன்போல் தமிழன்மீது காதல் கொள்வதுண்டோ? அதென்ன? ஞாபகமிருக்கிறதா? ஞாபகமிருக்கிறதா? என்று என்னைக் கேட்கிருயே? எனக்கு ஞாபகம் எங்கும் போய் விடவில்லை. நீதான் வெறியன்போல் ஏதேதோ உளறுகிருய்.

ப்ரகலாதன்:-சரி. நான்தான் உளறுகிறேன். விட்டுவிடு.

காங்கேயன்:—பின்னென்ன? இப்போது சொன்ன இத்தனை பெரிய அராபிக்கதையா என்னெதிரில் நடந்தது? ப்ரகலாதா! உனக்கு உடம்பு சரியாயில்லையா? ஏதாவது மயக்கமுண்டா? உனக்குச் சித்தஸ்வாதீனம் கெட்டிருப்பதாய் நான் யூகிக்கிறேன்.

ப்ரகலாதன்:—காங்கேயா! நான் விளையாட்டுக்காக இவ்வாறு கூறினேன்; வேருென்றுமில்லை.

காங்கேயன்:—அப்படியானுல் இத்தனை நாள் நீ எங்கேதான் போயிருந்தாய்?

ப்ரகலாதன்:—பிறகு சொல்கிறேன். அதோ! யாரோ வருகிருர்கள். அவர்கள் நம்மை நோக்கி வருகிருர்கள்போலிருக்கிறது. ......[உற்றுக்கவனித்து] சரி, சரி, காங்கேயா! நீ இங்கேயே இரு. நான் வந்து விடுகிறேன்.

ப்ரகலாதன்:—[தன்னை நோக்கி வந்த மகரிஷி ஒருவர், சித்ரபானு, கஜகேது ஆகியோர்களை எதிர் கொண்டு] மாமா! நாயகி! என்ன விசேஷம்? யாரால் உங்கட்கு இன்னல் ஏற்பட்டது? முகவாட்டத்திற்குக் காரணம் என்ன?

மகரிஷி:—இளவரசே! உமது மாமன், உமது காதலி துக்கக்கடலில் ஆழ்ந்துள்ளார்கள். அவர்களால் பேச முடியாது. அவர்களின் உள்ளம் குமுறுவது அவர்களின் முகத்தில் தோன்றவில்லையா? என்ன செய்வது? பரிதாபம்! ஒரு பக்கம் இரண்யச்சக்ரவர்த்தியோ உமது தந்தை. உமது தந்தையாரால் சிறைப்படுத்தப்பட்ட ஆரிய ஜனங்களோ உமது மாமனாரின் பந்துக்கள். இந்தத் தர்மசங்கடத்தில் நாங்கள் என்ன செய்வதென்று தோன்றவில்லை.

ப்ரகலாதன்:—அப்படியா?

மகரிஷி:—விஷயத்தைப் பொறுமையாய்க் கேளும். உமது பத்னி சித்ரபானு இருக்கிறாளல்லவோ! அவளுடைய தாய்ப்பாட்டன், பாட்டி, சிற்றப்பன், சிற்றன்னை, அவர்களுடைய பிள்ளைகள் ஆக சுமார் 50 பேர்கள் நேற்று ராஜபாட்டையில் சென்றுகொண்டிருந்தார்கள். வழியில் தமிழர்கள் அவர்களை எதிர்த்திருக்கிறார்கள். இவர்கள் பதில் பேசாமல் போய்க்கொண்டிருந்தார்கள். ஆரியர்களை ஒருவர் ஹிம்ஸை செய்தால் ஆரிய ஜனங்கள் பதிலுக்குப் பதில் செய்வதில்லையல்லவா? அவர்கள் தாம் தெய்வ பலமுடையவர்களாயிற்றே! அவர்கள் எதிர்க்க வேண்டிய அவசியமில்லையல்லவா? பிறகு என்ன நடந்ததென்றால், சக்ரவர்த்தியவர்களின் கட்டளைப்படி அநேக சேவகர்கள் கண், மூக்கு, கை, கால்களை அறுத்துச் சின்னாபின்னப்படுத்தியதுமன்றி, அனைவரையும் பிணைத்து அரசமாளிகையின் அண்டையில்

உள்ள ஒரு பெரிய சாவடியில் அடைத்துவைத்துள்ளார்கள். நாளைக்கு சக்ரவர்த்தி விசாரணை செய்ய எண்ணி இருக்கிறாராம். விசாரணை என்பது மேலுக்குத்தான். சக்ரவர்த்திக்குத்தான் ஆரியர் என்றால் வேம்பாயிற்றே. அனைவரையும் கொலை செய்யும்படி ஆக்ஞாபித்து விடுவார். நாராயண மந்திர பலத்தால் இந்நாட்டுத் தமிழர்களையும் இந்தச் சக்ரவர்த்தியையும் இதே நொடியில் நிர்மூலப்படுத்துவது எங்கள்போன்ற ஆரியக் குருக்களுக்குக் கஷ்டமன்று. ஆயினும் உமது முகத்திற்குப் பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது.

சித்ரபானு:—ப்ராண நாதா! எனது தாயும் மற்றும் எனக்கு நெருங்கிய உறவினரும் சாகப் போகிறார்களே! நான் இந்நாட்டின் இளவரசருக்கு, ஓர் ஒப்பற்ற வீரருக்கு மனைவியல்லவா? அந்தோ! என் மாமனாகிய அந்த இரண்யச் சக்ரவர்த்தியை, 'இதே தருணத்தில மந்திர பலத்தால் பஸ்மீகரப்படுத்துகிறேன்' என்று கிளம்பிய மகரிஷியை நான் கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொண்டேனே! அதுபோல எனது உறவினருக்கு ஏற்பட்ட துன்பத்தை நீக்க நீங்கள் ஏன் உடல் பதைக்கவில்லை! உம்மை நான் மணந்ததின் பயன் இதுதானா?

ப்ரகலாதன்:—கண்மணி! வருந்தாதே. உன் உறவினரைக் காப்பேன். சந்தேகியாதே. இந்நாட்டினர் அனைவரும் ஒருங்கே என்னை எதிர்ப்பினும் நான் பின்வாங்கப் போவதில்லை. உன் தாயாரும் சிறைப்பட்டார்களா? உன் சிற்றன்னை முதலியவர்களுமா சிறைப்பட்டார்கள்? ஆஹா!

கஜகேது:—மருகரே ! உம்மால் முடியாவிட்டால் கூறி விடும் ஒரு வார்த்தை. நானும் எனது குமாரத்தி யும் அந்த இரணியன் எதிரில் குத்திக்கொண்டு செத்துப்போகிறோம். என் மனைவியும் உறவி னரும் கொலையுண்டபின் எங்களுக்கு இந்த உல கம் கருப்பங்கட்டியா ? நீர் ஓர் வீரத்தமிழரா னால் எடுங்கள் வாளை ! உங்களுக்கு அனுகூல மாகச் சேனாதிபதியும் இருக்கிறார்.

ப்ரகலாதன்:—ஆஹா ! நான் பின் வாங்கப் போவ தில்லை. [வாளை உருவுகிறான்.]

மகரிஷி:—[தடுத்து] இளவரசே! பொறுமை கடலி னும் பெரிது. பதறாதீர்கள். வினை வலியும், மாற் றான் வலியும், துணை வலியும் சீர்தூக்கி ஒரு காரியத்தைத் தொடங்கவேண்டும். சமீபத்தில் உமக்கு இளவரசுப் பட்டம் கட்டப்போகிறார் கள். அதற்குள் நாம் எல்லாவித ஆதரவுகளை யும் தேடிக்கொள்ள முடியும். இப்போது சிறைப்பட்டவர்களைத் தந்திரமாக மீட்க வழி தேடினால் போதும்.

ப்ரகலாதன்:—அதற்கென்ன செய்யலாம்? நீங்களே சொல்லி யருளுங்கள்.

மகரிஷி:—இன்றிரவு நீரும் இங்குள்ள வேறு சிலரும் மாறுவேஷத்துடன் அரண்மனையண்டை சென்று சிறைப்பட்டவர்களை மீட்டுக்கொண்டு வந்துவிடுவது உமக்குக் கஷ்டமல்லவே!

சித்ரபானு:—நாதா ! அவ்வாறே செய்யலாம். எப்படி யாவது என் உறவினரும் தாயாரும் மீண்டால் போதும்.

ப்ரகலாதன்:—அவ்வாறே உறுதி கூறுகிறேன்.

சித்ரபானு:—அப்படியானல் நான்தான் உங்களுடன் வருவேன்.

ப்ரகலாதன்:—என் ஆருயிர்க்காதலியே! கட்டுக்காவல் உள்ள ஆபத்துக்குரிய இடத்தில் நீ வரலாகாது.

சித்ரபானு:—ஒரு போதும் அப்படிப்பட்ட ஆபத்தான இடத்திற்கு உங்களை நான் தனியாக அனுப்பச் சம்மதிக்கமாட்டேன். உயிரைவிட்டு உடல் பிரியாததுபோல் நான் தங்களை விட்டுப் பிரிய மாட்டேன். உங்களுக்குநேரிடும் ஆபத்து எனக்கும் நேரட்டும். இதற்குச் சம்மதிக்காவிடில் என்னுயிரை இப்போதே மாய்த்துக்கொள்வேன்.

ப்ரகலாதன்:—மாமா! இதென்ன, சித்ரபானு இந்த விஷயத்தில் இவ்வாறு பிடிவாதம் செய்கிறாள்?

கஜகேது:—நான் இதில் ஒன்றும் சொல்வதற்கில்லை.

மகரிஷி:—இளவரசே! நீர் ஓர் ஆபத்துக்குரிய விஷயத்தை நாடிச்செல்லப் போகின்றீர். கற்புடைய உமது மனைவி அச்சமயத்தில் உம்மைப் பிரிய இசைவாளா?

ப்ரகலாதன்:—பெண்ணே! அப்படியானல் வா. இன்றிரவு அரண்மனைப் பக்கம் ரகசியமாய்ச்செல்ல நீ ஆயத்தமாயிரு.

கஜகேது:—மருகரே! காங்கேயன் விஷயம் என்ன வாயிற்று?

ப்ரகலாதன்:—உங்கள் மந்திர சக்தியால் அவன் அனைத்தையும் மறந்துவிட்டது வாஸ்தவந்

தான். இன்றிரவு நானும் என் நாயகியும் மாளிகையை நாடிப்போக இருக்கும் காரியம் இனிது நிறைவேறும் வண்ணம் நீங்கள் ஆசீர்வாதம் செய்யவேண்டும்.

மகரிஷி-கஜகேது:—[இருவரும்] ஜயமுண்டாகுக! ஜயமுண்டாகுக! [கைகளைத் தூக்கி ஆசிர்வதித்தல்.]

ப்ரகலாதன்:—[நமஸ்கரித்து] நான் கூடாரத்திற்குச் சென்று திரும்புகிறேன். நீங்கள் போய் வருகிறீர்களா? [போய்விடுகிறான்.]

மகரிஷி:—பெண்ணே சித்ரபானு! இங்குவா. நான் சொல்வதைக் கவனமாய்க்கேள். இன்றிரவு ப்ரகலாதனுடன் நீ செல்லும்போது கையோடு ஓர் ஈட்டியைக்கொண்டு போகவேண்டும். தெரிகிறதா?

சித்ரபானு:—தெரிகிறது.

மகரிஷி:—நீங்கள் முகமூடி பூண்டு செல்லவேண்டும்.

சித்ரபானு:—சரி.

மகரிஷி:—ப்ரகலாதன் சிறைச்சாலையண்டை சென்று அவர்களை உனக்குக் காட்டுவான். அந்தக் கூட்டத்தில் உன் தாய் இருக்கமாட்டாள் அல்லவா?

சித்ரபானு:—ஆம். அவள்தான் நம் வீட்டிலிருக்கிறாளே!

மகரிஷி:—"ஐயோ! என் தாயைக் காணேமே!" என்று பாசாங்கு செய். அதற்கென்ன செய்வது என்று பிரகலாதன் கேட்பான். அதற்கு நீ உடனே, "என் தாயை மாளிகையிலும் ஹிரண்யன் அந்தப்புரத்திலும் தேடவேண்டு" மென்று

வற்புறுத்து. பிரகலாதன் இசைந்தாலும் இசைவான். அப்படி இசைந்து உன்னை அந்தப்புரம் அழைத்துச் சென்றானேயானால் சந்தர்ப்பம் தெரிந்து வெகு தைரியமாக, கூடுமானால் ப்ரகலாதனுக்கும் தெரியாமல், தூங்கிக்கொண்டிருக்கும் இரணியன் மார்பில் உன்னிடம் உள்ள ஈட்டியை எறி. அவன் இறந்தால் ஒழிந்தது நம்மைப்பிடித்த சனி! நீ அகப்பட்டுக்கொண்டாலும் பிரகலாதன் ஆயுதபாணியாய் இருப்பதால்உன்னை மீட்டுக்கொள்வான். பயப்படாதே! இரணியன் தேசபக்தியுள்ளவன். ஆரியரென்றால் அவனுக்கு ஆகாது. மேலும் பேரறிவாளனுயுமிருக்கிறான். நமது வாழ்க்கை முறையையே அந்த வீரத்தமிழன் ஒத்துக்கொள்ளக் கூடியவனல்ல. அவன் ஒழிந்தால், ஆட்சி இந்த ப்ரகலாதன் வசந்தான் வந்துவிடும். ப்ரகலாதனைத் தான் நாம் கைவசப் படுத்திவிட்டோமே. நாம் வைத்ததுதான் சட்டம். ஆரியர் முன்னேற்றம் உன்னிடந்தான் இருக்கிறது. வெற்றியோடு திரும்புவாயானால் சோமரசம் உண்டு நாம் கூத்தாடலாம். சிறையிலுள்ள ஆரியரை வரும்போது மீட்டுக்கொண்டு வந்துவிடுங்கள்.

சித்ரபானு:-என்னால்கூடியதையெல்லாம் செய்கிறேன்.

அத்தியாயம் 5

இடம்: *அரண்மனை அந்தப்புரம்.* [நள்ளிரவு]

பாத்திரங்கள்: *ப்ரகலாதனும் சித்ரபானுவும் முகமூடியுடன், சிறைச்சாலைக் காவலர் இருவர், இரணியன், லீலாவதி.*

[*முகமூடிகளிருவரும் அரண்மனை மேல்மாடியிலிருந்து சிறைச்சாலையைக் கவனித்தபின்.*]

ப்ரகலாதன்:—சிறைச்சாலையில் உன் தாய் இருக்கவில்லையே! நீயும் கவனி.

சித்ரபானு:—என் வருத்தம் இன்னும் அதிகரிக்கிறது. சில சமயம் அரண்மனையின் வேறிடத்தில் என் தாயை அடைத்திருக்கக்கூடும். இப்பக்கமாக வாருங்கள் போகலாம்.

[*செல்லுகிறார்கள். பலவிடத்திலும் பார்த்தபின்.*]

ப்ரகலாதன்:—ஜாக்கிரதை! அதோ தெரிகிறது பார் அந்தப்புரம்! அப்பக்கம் போகலாகாது.

சித்ரபானு:—பாதகமில்லை; சென்று பார்க்கலாம்.

ப்ரகலாதன்:—என் தந்தையின் அந்தப்புரம் மிக்க பாதுகாவல் உடையது. நீ போகலாகாது.

சித்ரபானு:—நீர் பயப்படவேண்டாம். நானும் யுத்தப் பயிற்சி உடையவள்தான். [*மேல் மாடியிலிருந்து ஜன்னல் வழியாக அந்தப்புரத்தில் நுழைதல்*] நாதரே! நீங்கள் அங்கேயே இருங்கள். நான் பார்த்து விட்டு வந்துவிடுகிறேன்.

ப்ரகலாதன்:—ஜாக்கிரதை! அரவங்காட்டாதே! சீக்கிரம் வந்துவிடு.

[இரணியன் அந்தப் புரத்தில் மஞ்சத்தில் லீலாவதி யுடன் நித்திரையிலிருப்பதைச் சித்ரபானு கவனித்துப் பல பக்கங்களிலும் கவனித்தபின் தனது ஈட்டியின் கூர்மையை ஒரு முறை கையில் தடவிப் பார்த்து இரணியன் மார்பில் குறிவைத்து எறிதல். ஈட்டி இரணியன் மார்பில் பட்டு ஊடுரு வாமல் கீழேவிழுகிறது.]

(பாட்டு—6)

இரணியன்:—[மார்பில் கைவைத்தபடி திடுக்கிட்டு எழுந்து நிதானித்து] யாரடா காவலர்! [உடனே நான்கு காவலர்கள் ஆயுதத்துடன் ஓடிவருதல். இரணியன் சமீபத்தில் கிடந்த ஈட்டியைக் கையில் எடுத்துக் கவனித்து] காவலர்களே! மாளிகையின் மேற்புறத்திலிருந்து யாரோ என்மார்பை நோக்கி இந்த ஈட்டியை எறிந்தனர். தேடிப்பிடியுங்கள்.

லீலாவதி:—[திடுக்கிட்டெழுந்து கவனித்து] அந்தோ! நாதா! [இரணியன் மார்பைத் தடவுதல்]

[காவலர் நாலாபக்கமும் ஓடிச் சிறிது நேரத்தில் சித்ரபானுவைப் பிடித்து வருகிறார்கள்.]

இரணியன்:—[சிரித்து] இதென்ன ஆச்சரியம்! முகமூடியை எடுங்கள். [காவலர் முகமூடியை எடுக்கப் போம்போது சித்ரபானு தன்னை விடுவித்துக்கொள்ள முயற்சித்தல். காவலர் ஆயுதத்தைக் காட்டி பலாத்காரம் செய்து முகமூடியைக்களைதல்.]

(பாட்டு—7)

ஓஹோ! ஆரிய சூழ்ச்சியா? மிலேச்சப் பெண்ணே என்னைக் கொல்லவேண்டும் என்பது உங்கள் கருத்தா? தூங்கும்போது கொலை செய்வதுதானு உங்களின் மனிதத் தன்மை? பூசுரர்களின் தெய்வபலம் எங்கே? கடவுள்

ஏற்படுத்தியதாக நீங்கள் சொல்லித்திரியும் வேதத்தின் கட்டளை இதுதானு? பேஷ்! எய்தவரிருக்க அம்பை நோவதும் சரியல்ல. நீயோ ஒரு பெண்ணுயிருக்கிறுய்.

காவலர்:—மகாராஜரே! இவ்வளவு கொடிய பாதகியை உடனே கழுவேற்றிக்கொல்ல உத்தரவு தரவேண்டுகிறேம்.

இரணியன்:—பெண்பாலைக் கொலைசெய்து கையைக் கறைப்படுத்திக் கொள்ளலாகாது. ஆண்மையுள்ள தமிழனுக்கு அது அழகாகாது. ஈட்டியைக் கையில் தந்து அப்பெண்ணை வீட்டுக்குப் போக விடுங்கள். [இரணியனும் லீலாவதியும் மஞ்சத்தில் சயனித்துப் போர்வையைப் போர்த்துக்கொள்ளுகிறுர்கள்.]

[சித்ரபானு போகிறுள்—காவலர் பின்தொடர்ந்து வரும்போது]

ஒரு காவலன்:—[மற்ற காவலர்களைப்பார்த்து] நமது சக்ரவர்த்தியைக் கொலைசெய்ய அந்தப்புரத்தில் இரவில் நுழைந்ததுமல்லாமல் இவள் சக்ரவர்த்தியின் மார்பை நோக்கி எறிந்த ஈட்டிமுனை பட்ட காயத்தில் ரத்தம் பெருகிக்கொண்டிருக்கும்போதும்,—அந்தோ! இப்பாவியைச் சக்ரவர்த்தியானவர் மன்னித்தாரே!

[சித்ரபானுவை நோக்கி] அடி! ஆண்மையற்ற ஆரிய நரிக்கூட்டத்தில் பிறந்தவளே! உங்கள் ஆரியப்போக்கையும் பார்! தமிழரின் பெருந்தன்மையையும் பார்! ஓடு!

சித்ரபானு:—[வெளியில் வந்து தனிமையாய்] ஆஹா! என்ன பெருந்தன்மை! பகைவர்க்கும் அருள்

புரியும் இந்த மன்னன் தன்மை எப்படிப்பட்டது? ஆயினும் எனது ஆரியர் கட்டளைப்படி தமிழர் உயர்வைப்பற்றிப் பாராட்டக்கூடாது.

[ஒரு புறமாகச் சித்ரபானு வந்து அங்குத் தப்பி ஓடி வந்து காத்திருக்கும் ப்ரகலாதனைச் சந்தித்து]

நாதா! எனது ஈட்டியானது தவறிக் கிழே விழுந்ததினுல் உமது தந்தை விழித்துக் கொண்டார். உடனே கூச்சலிட்டார். காவலர் வந்து என்னைப் பிடித்துக்கொண்டுபோய்உமது தந்தையின் எதிரில் நிறுத்தி என்னை மானபங்கப்படுத்தினுர்கள். நானெரு பெண்ணென்றும் கருதாமல் உமது தந்தை வாய்க்குவராதவார்த்தையால் திட்டினுர். உடனே நான் புலிபோல் பாய்ந்து எனது ஈட்டியையும் உமது தந்தையிடமிருந்து பிடுங்கிக்கொண்டு வந்துவிட்டேன். என்ன இருந்தாலும் அவர் எனக்கு மாமனுர் ஆனதினுல் அவரைக் கொல்லாமல் வந்துவிட்டேன்.

ப்ரகலாதன்:— இவ்வளவும் நடந்ததா? என் ஆருயிர்க் காதலியே! எப்படியாவது நீ தப்பி வந்தாயே, அதுவே போதும். உனக்கு ஏதாவது ஆபத்து நேர்ந்திருந்தால் என்னுயிர் என்னுவது? வா, போகலாம். அரண்மனையில் அனைவரும் விழித்துக்கொண்டிருப்பார்கள். இங்கே நிற்கலாகாது.

[இருவரும் போய்விடுகிருர்கள்.]

அத்தியாயம் 6

இடம்: சித்ரபானுவின் வீட்டுப் பூஜை விடுதி.

பாத்திரங்கள்: சேனாதிபதி, சித்ரபானு.

சித்ரபானு:—[சேனாதிபதி பிரவேசிக்கக் கண்டு] வரவேண்டும். வரவேண்டும். தங்களை உபசரிக்கவும் எனக்குச் சக்தியில்லாமலிருக்கிறது.

சேனாதிபதி:—காதலி! என்ன நூதனம்! இதென்ன மஞ்சள் உடை உடுத்தியிருக்கின்றாய்?

சித்ரபானு:—எல்லாம் தங்கள் பொருட்டே. என்ன செய்வேன்? நான் உலகில் ஏன் பிறந்தேனோ தெரியவில்லை? எனது பெற்றோரிடம் நான் உங்கள்மேல் காதல் கொண்டுவிட்டதாகவும் உங்களைத்தான் மணப்பேன் என்பதாகவும், எவ்வளவோ கெஞ்சிப் பார்த்தும் அவர்கள் சம்மதிக்கமாட்டோம் என்கிறார்கள். காரணம் நீங்கள் தமிழர் என்பதுதான். அவர்கள் அபிப்பிராயம் நமக்கு அநுகூலப்படும் பொருட்டே நான் கௌரி தேவியை நோக்கி விரதம் பூண்டுள்ளேன். இன்னும் என் விரதம் முடியவில்லை.

சேனாதிபதி:—நான் தமிழனே. சந்தேகமில்லை. ஆயினும் நான் ஆரிய வேதத்தையும் மதத்தையும் அங்கீகரித்து வருகிறேன். இன்னும் என் மீது சந்தேகம் என்ன? உன்மீது வைத்த காதலால் நாளுக்கு நாள் என் உடல் துரும்பாகிவருவதை நீ அறியவில்லையா?

சித்ரபானு:—அந்தோ! காதலரே! நான் உணர்கிறேன். நான் தங்கள்மேல் வைத்த காதல்

நோயால் இறக்கும் தருவாயிலிருந்ததைப் பார்த்தும் என் பெற்றோருக்கு என் மீது இரக்கம் பிறக்கவில்லையென்றால் வேறு என்ன சொல்ல வேண்டும்? நான்கு தினங்களாக ஆரியருக்கு அந்த இரணியனால் நடந்துவரும் தீங்குகளைச் சொல்ல முடியாது. இது தங்கட்குத் தெரியாதா?

சேனாதிபதி:—கேள்வியுற்றேன். எவளோ ஓர் துஷ்ட ஆரியப் பெண் நடு நிசியில் சக்ரவர்த்தி பள்ளியறையில் நித்திரை செய்கையில் ஈட்டியை எறிந்தாளாம். அரசருக்கு நடு மார்பில் காயமும் ஏற்பட்டதாம். எமது பெருந்தன்மையுள்ள தமிழ்ச்சக்ரவர்த்தி அப்பாதகியை மன்னித்து விட்டாராம். மேலும் ஆரியர்கள் ராஜ பாட்டையில் நின்று அட்டகாசம் செய்தும் தமிழர் வாழ்க்கை முறைகளை இழிவு படுத்தியும் வருவதால் அவர்களை யெல்லாம் சிறைப்படுத்தியிருக்கிறார்களாம். இதுவுமன்றி ஆரியர் இந்த அரசாங்கத்தைக் கவிழ்க்கவேண்டுமென்ற கெட்ட எண்ணத்தோடு நடத்திய அநேக சூழ்ச்சிகளும் அரசாங்கத்திற்குத் தெரிந்திருக்கிறதாம். அதில் சம்பந்தப்பட்ட அநேக ஆரியர்களையும் சிறைப் படுத்தியிருக்கிறார்களாம்.

சித்ரபானு:—ஆரியப் பெண்கள் மேலும் ஆரிய ஆடவர்கள் மேலும் சுமத்தியிருக்கும் இவ்வபாண்டங்களை யெல்லாம் நீங்கள் நம்புகிறீர்களா?

சேனாதிபதி:—அதுபற்றி எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது. எப்பக்கத்து நியாயத்தையும் நான் அறியேனாதலால் அதில் நான் என்ன சொல்லமுடியும்?

சித்ரபானு:—என் பெற்றோர் அபிப்பிராயம் என்னவெனில், என்ன இருந்தாலும் சேனாதிபதியாகிய நீங்கள் சக்ரவர்த்திக்குக் கீழ்ப்பட்டவர். என்னை நீங்கள் மணந்துகொண்டதும் சக்ரவர்த்தியார் குறுக்கிட்டு, 'அவளை நீக்கிவிடு' என்றால் என் கதி என்னவது? எனக்கென்னமோ, தங்களை மணந்துகொள்ளவேண்டும் என்பது தான் எண்ணம். பெற்றோர் அபிப்பிராயத்தையும் நான் அநுசரிக்கவேண்டுமல்லவா? இவையெல்லாம் ஒருபுற மிருக்கட்டும். கடைசியில் ஒரு விஷயத்தைச் சுருக்கமாக உங்களிடம் சொல்லுகிறேன். எப்படியாவது நீங்கள் இந்தத் தேசத்திற்கு ஏகசக்ராதிபதியாகவும், நான் தங்கள் பட்டமகிஷியாகவும் ஆகிவிடுவதில் உங்களுக்கு ஆட்சேபனை இராதே?

(பாட்டு—8)

சேனாதிபதி:—பெண்ணே! இது ஆகும் காரியம் அல்லவே!

(பாட்டு—8)

சித்ரபானு:—நான் எந்தக் கௌரியை நோக்கித் தவங் கிடக்கின்றேனோ அந்தக் கௌரி தேவியின் சக்தியாலும், ஆரியரின் பக்கபலமா யிருக்கும் ஸ்ரீமந் நாராயணன் கிருபையினாலும் எங்கள் காரியம் கைகூடும் என்பதில் எமக்குச் சந்தேகமில்லை.

சேனாதிபதி:—மனிதனுக்கு ஆகவேண்டிய காரியம் மனிதனால்தானே ஆகமுடியும்! நாராயணன், கௌரி என்கிற வார்த்தைகளால் நீங்கள்

எதைக் குறிப்பிடுகிறீர்கள் என்பதுதான் விளங்கவில்லை. ஆயினும் உனது வார்த்தை யைக்கொண்டு நான் நம்பத்தடையில்லை. நான் சக்ரவர்த்தியாவதில் எனக்கு லாபந்தான். ஆயினும் எனது சக்ரவர்த்தியாகிய இரணிய னுக்கு நான் மனமாரக் கேடுசெய்ய முடியாது.

சித்ரபானு:—உங்கள் மனமாரச் சக்ரவர்த்திக்குக் கேடுசெய்யவேண்டியதில்லை. உலக நன்மையை உத்தேசித்துத் தாங்கள் ஆரியருக்கும் ஆரிய தர்மத்தை அநுசரிக்கும் தமிழருக்கும் ஒரு தீமையும் செய்யாதிருக்க உறுதி கூறுகிறீர் களா? இந்த ஒரு வரத்தையாவது எனக்கு நீங் கள் அளிக்கவேண்டும். நீங்களும் ஆரிய தர் மத்தை ஒத்துக்கொண்டதால் நீங்களும் ஆரி யரே. ஆதலால் உங்களுக்கும் என் ஆரிய ஜனங்கள் ஒரு தீங்கும் செய்யமாட்டார்கள்.

சேனதிபதி:—நான் ஆரியருக்கும் ஆரியதர்மத்தை அநுசரிக்கும் தமிழருக்கும் என் மனமார ஒரு கெடுதியும் செய்வதில்லை; இது உறுதி.

சித்ரபானு:—சீக்கிரம் திருமணம் நடக்கவேண்டியது தான். என் விரத மகிமை இப்போதே எனக் குத் தெரிந்துவிட்டது. அனைத்தும் கௌரியின் சக்திதான். விரதம் முடிந்ததும் நாம் இருவரும் உயிரும் உடலுமாக இன்பவாழ்வு பெறுவோ மாக. இன்னும் சில நாளிலேயே என் விர தத்தை முடித்து விடுகிறேன். நாதரே! என் விரதம் முடிந்ததும் அதே நிமிஷத்தில் தங்களை நான் எங்கே காணுவது? தாங்கள் மாளிகையி லிருந்தால்தான் போயிற்று! இல்லாவிடில்?

சேனாதிபதி:—என் ஆருயிர்க் காதலி! நானே அடிக்கடி வந்துபோகிறேன்.

சித்ரபானு:—விரதம் முடியும் வரைக்கும் என்னை இனி நீங்கள் காணமுடியாது. நான் தேடியனுப்பித் தங்களை உடனே அழைத்துக்கொள்ளுகிறேன். அந்தோ! தங்களை நான் மணம் முடிக்கும்வரைக்கும் ஒரு நாள் கழிவது ஒரு யுகமாக இருக்குமே!

சேனாதிபதி:—கண்மணி! வருந்தாதே! திருமணம் சீக்கிரம் முடிந்துவிடும். இதோ முடிந்துவிடும்; அவசரப்படாதே.

சித்ரபானு:—அந்தோ! விரதம் எப்போது முடியுமோ தெரியவில்லையே! விரதமுடியும் வரைக்கும் தங்களை நான் பார்க்கக்கூடமுடியாதே! அது வரை உங்கள் உருவப்படத்தையாவது பார்த்துக்கொண்டிருக்கலாமா என்று கனபாடிகளைக் கேட்டேன். 'வேண்டாம், வேண்டாம்', என்று அந்தப் பாவிகள் தடுத்தார்கள். என் ஆருயிர் நாதரே! உங்களிடம் நான் காதல் வசனங்களைக்கூட இப்போது உபயோகப்படுத்தலாகாதாமே! உங்கள் சௌந்தர்ய முகத்தைப் பார்க்கப்பார்க்க என் காதல் பெருகுகிறதே! அந்தோ! என் முன் நிற்காதீர்கள். [முகத்தை கையால் மறைத்துக் கொள்கிறாள்.] அந்தோ! மறைந்தீர்களா?

சேனாதிபதி:—வருந்தாதே. விரதத்தைப் பூர்த்திசெய். நான் போய் வருகிறேன். [மறைதல்.]

அத்தியாயம் 7

இடம்: தலைமை விசாரணை சபை.

பாத்திரங்கள்: நீதிபதி, இரணியன், மந்திரி, சேனாதிபதி, ஆலோசனை கூறுவோர், குற்றச் சாட்டின் விவரம் கூறுவோன், காவலர், குற்றவாளிகள்.

இரணியன்:—[தனது சபையினருக்கு] பெரியோர்களே! தமிழ ரத்தம் ஓடும் எந்தத் தமிழனும் ஒழுக்கங் கெட்ட ஆரியர்களின் வலையில் விழமாட்டான் என்று நான் நம்புகிறேன். ஆரியர்கள் இந்நாட்டிலுள்ள அநேக ராஜ்யங்களைக் கலகப்படுத்திச் சூழ்ச்சிசெய்து தமது செல்வாக்கில் வைத்துக்கொண்டிருப்பதும் நமக்குத் தெரியும். ஆரியர்களின் செல்வாக்கு எங்கெங்கு உண்டாகி விட்டதோ அங்கெல்லாம் நமது பழந்தமிழ் நூற்களை அழித்தும், திருத்தியும், தமிழர்களின் வாழ்க்கை முறையையே மறைக்க முயன்றும் வருகிறார்கள். இந்த ராஜ்யத்தைப் பற்றியும், இதை ஆளும் என்னைப் பற்றியும் ஆரியர்கள் அனைவரும் ஒரே மூச்சாக வேலைசெய்து வருகிறார்கள். என்பெயரைக் கேட்ட அரசர்கள் அனைவரும் சிங்க சொர்ப்பனம் கண்டவர்கள்போல் திடுக்கிடத் தக்கபடி என் புஜபலம் அமைந்திருப்பினும், ஆரியர்களின் மனிதத் தன்மையற்ற வஞ்சகச் சூழ்ச்சியின்முன் என் புஜபல பராக்ரமம் நிலையற்றது என்பதை நான் அறிவேன். ஆயினும் பின்புறமிருந்து அம்பெய்யும் ஆரியப் பேடி

களின் கேவலத்துக்காக நானும் மனிதனென்கின்ற முறையில் இரங்குகின்றேன். மனிதத் தன்மையை எள்ளத்தனை இழக்கவும் தமிழன் விரும்பமாட்டான். ஆரியர்கள் அனைவரும் அவர்கள் சொல்லும் நாராயணன் முதலிய தேவர்கள் அனைவரும் ஒன்றுதிரண்டு வருவதானாலும், என்னை அவர்கள் மனிதத் தன்மையுடன், வீரத்துடன், நேரில் வந்து எதிர்க்கட்டும் என்று அந்த ஆரியர்களை நான் அறைகூவி அழைக்கிறேன். ஆரியர் வஞ்ச நரிகள், பேடிகள், தமது வஞ்சகச் செயலால் இந்த உலகத்தையே தம் வசப்படுத்தலாம். இந்த உலக மக்களையெல்லாம் தமது மாயவலையிற் சிக்க வைத்து ஒரு குடைக்கீழ் ஆளலாம். ஆயினும், தமிழர்களை ஆரியர் பின்னின்று தாக்கிய விஷயம் மட்டும் இந்த உலகம் இருக்கும் வரைக்கும் அழியாது என்று எண்ணுகிறேன்.

[சபையினர் கைதட்டல்.]

இது மாத்திரமன்று. என்னை அந்த ஆரியர்கள் சூழ்ச்சியால் கொன்றாலும் கொல்லலாம். ஆயினும் இரணியன் என்ற வீரத் தமிழன் தனது வீரத்தால் மறைந்தான் என்ற கீர்த்தி உலகுள்ளமட்டும் மறையாது என்பேன். பிற்காலத்தில் ஆரியர்கள் தமிழ் வீரர்களைப் பற்றியும் என்னைப் பற்றியும் பொய்ந்நூல்கள் எழுதி இழிவு படுத்தலாம். ஆனால் பிற்காலத்தில் உண்டாக இருக்கும் பகுத்தறிவுள்ள தமிழர்கள் உண்மையை யறிந்துகொள்ளக் கூடுமென்று நம்புகிறேன். உண்மையை எவராலும் மறைக்க

முடியாது. உலகில் நாளுக்குநாள் எமது தமிழர்களிடம் வளர்ந்து வரும் பகுத்தறிவைத் தடங்கல் செய்ய எவராலும் முடியாது.

இதோ! இருதினங்கட்கு முன்பு நான் தூங்கும்போது என்னை ஒரு பெண்ணைக் கொண்டு கொல்ல நினைத்தார்கள் அவ் வஞ்சகர்கள். எனது நாட்டுத் தமிழர்களை ஆரியர்களிடமிருந்து காக்க என்னுயிரை நான் பொருட்படுத்தப் போவதில்லை. சபையோர்களே! என் நியாய சபையை ஆரம்பிக்கிறேன். [அமர்தல்.]

[இரண்டு சேவகர்கள் நான்குபேரை ஒன்ருய்ப் பிணைத்தபடி கட்டி இழுத்துக் கொண்டுவந்து சபையில் நிறுத்துகிருர்கள்.]

குற்றச்சாட்டின் விபரம் கூறுவோன்:—பெருமானே! இவர்கள் ஆரியர் சேரியினின்றும் அரசபாட்டையில் நுழைந்ததோடு, அரச பாட்டையில் கூட்டங் கூட்டித் தமிழரின் நடைகளை இழித்துக் கூறியும், ஆரியர்களின் தீய வாழ்க்கை முறைகளை உயர்த்திக் கூறியும், நாராயணன் இங்குத் தோன்றி ஆரியரின் எதிரிகளையும் சக்ரவர்த்தியையும் அழிக்கப் போகிருன் என்று புளுகியும் ஆர்ப்பாட்டம் செய்தார்கள். இவர்களின் நாக்கையறுக்கத் தீர்ப்பளிக்க வேண்டுகிறேன்.

இரனியன்:—நாராயணன் வந்து என்னையும் தமிழர்களையும் அழிக்க இருக்கும்போது இவர்கள் ஏன் என் விஷயமாகச் சூழ்ச்சி செய்யவேண்டும்? நாராயணனுவது என்னை நேரில் வந்து எதிர்ப்பானு? பேடித்தனமாகப் பின்னிருந்து

அடிப்பானா? நன்று. இவர்களது கண்ணைப் பிடுங்கிவிடும்படி தீர்ப்பளிக்கிறேன்.

[போகிறார்கள்.]

[வேறு நால்வரைப் பிணைத்தபடி இரு சேவகர்கள் அழைத்து வருதல்.]

கு. சாட்டுவோன்:—பெருமானே! மேற்படி நால்வர் செய்த குற்றங்களோடு இவர்கள் தங்கள் மந்திர சக்தியால் இதே நொடியில் சக்ரவர்த்தியை எரித்துவிட எம்மால் முடியும் என்று உறுதி கூறினார்கள். இவர்களுக்குக் கொலைத் தண்டனை விதிக்க வேண்டுகிறேன்.

(பாட்டு—9)

இரணியன்:—அப்படியா? ஏன் சும்மா இருந்தார்கள்? என்னை எரிக்கட்டுமே! எரிக்காமலிருப்பது என் மீதுள்ள கருணையோ? சாட்டையால் என் எதிரிலேயே நன்றாக அடியுங்கள். அப்போதாவது என்னை எரிக்கட்டும்.

[சேவகர்கள் சாட்டையால் அடித்தல்]

மந்திரம் எங்கே? மாறுகால் மாறுகை வாங்குங்கள்.

[வேறு நால்வரை இழுத்து வருதல்]

கு. சாட்டுவோன்:—நமது அகப்பொருள் முதலிய தமிழ்ப் பெரும் நூற்களையெல்லாம் சேகரித்து அவற்றிற்குத் தீயிட்டார்கள்.

(பாட்டு—10)

இரணியன்:—ஆ! கண்டங்கண்டமாக வெட்டி நமது இனிய தமிழுக்குப் பலியிடுங்கள் இந்த நாய்களை!

[வேறு நால்வர்கள் நிறுத்தப்படுதல்].

கு. சாட்டுவோன்:—தமிழர்களை யெல்லாம் இராக்ஷசர் என்றும், அசுரர்கள் என்றும் பொய்ந் நூல்கள் எழுதியவர்கள் இவர்கள்.

(பாட்டு—11)

இரணியன்:—ஓஹோ! இரண்டு கைகளையும் வெட்டுக!

[மற்றும் நால்வர் கொண்டுவரப்படுகின்றனர்.]

கு. சாட்டுவோன்:—இந்த அரசாட்சியைக் கவிழ்க்க ஆனதெல்லாம் செய்துவரும் ஆரியப்பாதிரிகள் இவர்கள்.

(பாட்டு—12)

இரணியன்:—[கோபமாய்] அற்பர்களே! உங்கள் நாராயணன் எங்கே? நரிக்கூட்டமே! பேடிக்கூட்டமே! நீங்கள் நாராயணனைப்பற்றிச் சொல்லுகிற பெருமை என்ன? நீங்கள் செய்யும் வேலை என்ன! யோசித்தீர்களா? உழைக்காமல் இந் நாட்டு மக்களின் நலத்தையெல்லாம் அபகரிக்க எண்ணும் சோம்பேறிகளே! தூங்கும்போது எம்மைக் கொலைசெய்வதுதான் உங்கள் தெய்வ பலமோ? சரி! இவர்களை ஆரியர் சேரியில் கொண்டுபோய் நிறுத்திச் சித்திரவதை செய்யுங்கள்.

சேனாதிபதியே! நாளைக்கு மாலைப்போதில் நான் இட்ட தண்டனையை நீர் சரிவர நிறைவேற்றி வைப்பீராக.

சேனாதிபதி:—சித்தமாயிருக்கிறேன்.

இரணியன்:—நமது சபையை முடித்துக்கொள்வோம்.

அத்தியாயம் 8

இடம்: கொலைக்களம்.

பாத்திரங்கள்: குற்றவாளிகள், கொலையாளிகள் நால்வர், சேனாதிபதி, சித்ரபானு.

[குற்றவாளிகள் அனைவரும் கொண்டுவரப்படுகிறார்கள்.]

குற்றவாளி சார்பில் ஒருவன்:—சேனாதிபதியவர்களே! நாங்கள் நிரபராதிகள். எங்கள் உயிர் இப்போது தங்களிடம் இருக்கிறது. நீங்கள் மனம் வைத்தால் எங்களுக்கு மீட்சி கிடைக்கும். நாங்கள் குற்றஞ் செய்தது உண்மையாக இருந்தாலும் இனிமேல் இவ்வாறு செய்வதில்லை என்று உறுதி கூறுகிறோம். எங்கள் பெண்டு பிள்ளைகள்பேரால் தங்களைக் கெஞ்சுகிறோம்.

சேனாதிபதி:—சக்ரவர்த்தியின் தீர்ப்புக்கு மாறுதல் உண்டா? பேதைகளே! நீங்கள் இந்நாட்டுக்குப் பிழைக்க வந்தவர்கள். உங்களுக்கு இறுமாப்பென்ன? உங்கட்குச் சூழ்ச்சிகள் ஒரு கேடா? சக்ரவர்த்தியின் உயிருக்கா உலை வைக்க எண்ணினீர்கள்? "தெய்வபலம் இருக்கிறது; நாராயணன் வருகிறான்" என்று உளறுகிறீரே! இந்த ஏமாற்றுகளை யார் நம்புவார்கள்? வஞ்சத்தால் உலகை வசப்படுத்துவதா உங்கள் திட்டம்?

கொலையாளிகளே! முதல் நால்வர் கண்களையும் உங்கள் கூர்மையான ஆயுதத்தால் தோண்டி எடுங்கள். பரம பக்தர்களே! உங்கள் நாராயணனைக் கொண்டு உங்கள் கண்களைக் காத்துக்கொள்ளுங்கள்.

[கொலையாளிகள் ஆயுதங்களைக் கொண்டு கண்களைத் தோண்டப் புறப்படுதல். குற்றவாளிகள் கூக்குரல். இதனிடையில் ஒரு முறுக்கு மீசையுள்ள வாலிபன் ஓடிவந்து]

முறுக்கு மீசையுள்ள வாலிபன்:—நிறுத்துங்கள்! நிறுத்துங்கள்!

சேனாதிபதி:—நீ யார்? உனக்கென்ன அதிகாரம்?

மு. மீ. வாலிபன்:—சக்ரவர்த்தி உங்களிடம் தனியாக ஒரு வார்த்தை சொல்லச் சொன்னார்.

சேனாதிபதி:—ஒருபோதுமில்லை. விலகிநில்.

மு.மீ. வாலிபன்:-சற்று நிதானியுங்கள்.[சமிக்ஞை செய்து தனது ஒட்டு மீசையையும் தலைப்பாகையையும் எடுத்துச் சொந்த உருவைக் காட்டுதல்.]

சேனாதிபதி:—[ஆவலாய் நெருங்கி] சித்ரபானுவா? இதென்ன மாறுவேடம்! என்ன விசேஷம்?

சித்ரபானு:—நாதரே! நீர் செய்த உறுதியை மறந்தீரோ? ஆரியருக்குத் தீமை செய்வதில்லை என்றும், ஆரியர் தர்மத்தை ஒப்புக்கொண்ட எவருக்கும் தீமை செய்வதில்லை என்றும் நீர் கூறவில்லையா?

சேனாதிபதி:—[திகைத்து] ஆயினும், இப்போது இந்த ஆரியர்களுக்கு ஏற்படப்போகும் தீமை என்னவல்லவே! சக்ரவர்த்தியின் கட்டளையாலல்லவா? சரி: உன் விரதம் முடிந்துவிட்டதா?

சித்ரபானு:—என் விரதம் முடிந்துவிட்டது. உங்களை முதன் முறையாகக் கட்டித்தழுவி முத்தமாவது தந்து போகும் கருத்தில் ஓடிவந்தேன். என் தாய் தந்தையர் தடைசெய்யக்கூடுமோ என்னமோ என்று நினைத்து மாறுவேடத்துடன் வந்

தேன். நான் தங்களுக்குத் தரப் போகும் ஆரம்ப முத்தம் ஆரியக் கொலைகளுக் கிடையிலா ? நாதா ! வேண்டாம். அவர்களை விடுதலை செய்யுங்கள் [கட்டி முத்தம் கொடுக்கிறாள்]

சேனாதிபதி:—என் ஆசைமயிலே ! இந்தக் குற்றவாளிகளை விடுதலை செய்துவிடத் தடையில்லை. சக்ரவர்த்திக்கு என்னபதில் சொல்லுவது ?

சித்ரபானு:—இதுதானா தெரியாது ? கொலையாளிகளை இங்கே கொன்றுபோடுங்கள். ஆரிய ஜனங்களை விடுதலை செய்யுங்கள். சக்ரவர்த்தியினிடம் சென்று "திடீரென்று ஓர் ஒளி தோன்றிற்று; பிறகு அந்த ஒளி மறைந்துவிட்டது; நான் மூர்ச்சையற்றுப் போனேன்; பிறகு மூர்ச்சை தெளிந்தது; ஆர்ய ஜனங்களைக் கொலைக்களத்தில் காணவில்லை; என்னுடன் வந்த கொலையாளிகள் மாண்டுகிடந்தனர்," என்று கூறிவிடுங்கள். நாதரே! நம்மை நோக்கி இந்தச் சக்ரவர்த்தியின் க்ரீடம் வந்துகொண்டிருப்பது உமக்குத் தெரியுமா ?

சேனாதிபதி:—அதெப்படி ?

சித்ரபானு:—நான் கூறுகின்றேன். அவர்களை விடுதலை செய்யுங்கள். முதலில் நான்கு கொலையாளிகளையும் வேலை முடித்துவிடுங்கள். பிறகு எல்லா மர்மத்தையும் சொல்லிவிடுகிறேன். போய் வாருங்கள்.

சேனாதிபதி:—[கொலையாளிகளிடம் போய்] கொலையாளிகளே ! நமது சக்ரவர்த்தியின் இன்றைய உத்திரவுப்படி நீங்கள் முதலில் இந்த இடத்திலேயே

அந்த ஆரியப் பாதிரிகளைக் கொலை செய்ய வேண்டும். அதற்காக நீங்கள் வட்டப்பாறையில் உங்கள் தலையை வைத்து மாதிரி காட்டுங்கள்.

[அங்கிருந்த வட்டப்பாறையின்மீது நான்கு கொலையாளிகளும் தங்கள் தலைகளை வரிசையாகக் குனிகிறார்கள். உடனே சேனாதிபதி நால்வரையும் சிரச்சேதம்செய்கிறான்.]

சேனாதிபதி:—ஆரியர்களே! சுகமாக நீங்கள் உங்கள் வீடுபோய்ச் சேருங்கள். உங்கள் மீட்சிக்கு, இதோ, இந்த எனது சித்ரபானுதான் காரணம்; அவளை வாழ்த்துங்கள்.

ஆரியர்:—ஸ்ரீமந் நாராயணன் கிருபையால் கூடிய சீக்கிரம் நீங்கள் இந்நாட்டின் சக்ரவர்த்தியாகவும் பட்டமகிஷியாகவும் ஆகக் கடவீர். நாங்கள் போய் வருகிறோம். [போகிறார்கள்.]

சித்ரபானு:—நாதரே! தமிழர்களின் பச்சை ரத்தம் பொங்கிக் கொண்டிருக்கும் இந்த வட்டப் பாறையின் அருகிலிருந்து உங்களுக்கு ஒருநல்ல சேதி சொல்லுகிறேன். எல்லாம் ஆயத்தமாய் விட்டது. எங்கள் ஆரிய ஜனங்கள் அனைவரும் கூடி ஏற்படுத்திய திட்டத்தின்படி இந்நாட்டின் தற்காலச் சக்ரவர்த்தி சீக்கிரம் கொலைசெய்யப் படுவான். ப்ரகலாதனையும் தந்திரமாக ஏமாற்றித் தங்கட்கு முடிசூட்டப்படும். இது நிச்சயம் என்பதை மாத்திரம் உமக்குத் தெரிவிக்கும்படி ஆரியர்களின் தலைவர்கள் என்னிடம் சொல்லி வைத்தார்கள்.

சேனாதிபதி:—அப்படியா? இத்தனை பெரிய காரியங்களும் செய்து முடிப்பது சாத்தியமா? ஆயினும் நீங்கள் மிக்க தந்திரசாலிகள் என்பதை

நான் நம்புகிறேன். இதே நேரத்தில்கூட அந்த இரணியனைவிட நானே ஆளுந் திறமையிலும் புஜபல பராக்ரமத்திலும் மிகுந்தவன் என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆயினும் மாதே! உனது சௌந்தர்யத்தில் கட்டுப்பட்டே உன் வார்த்தைக்கு நான் மதிப்புக் கொடுக்கிறேன் என்பது உண்மை. அழகின் உருவமே! உன் அழகுக்கு இந்த உலகமே ஈடாகாதெனில் நான் கட்டுப்பட்டது வியப்பாகுமா? தமிழருக்கு விரோதமாக நான் எதையும் செய்ய முற்படுவதில்லை. ஆயினும் உன் முகத்தைக் காணும்போது என் சொந்த அபிப்பிராயம் அனைத்தும் பறந்துவிடுகிறது. அடி சித்ரபானு! நான் அன்று உன்னைக் காணவந்தபோது நீ மஞ்சளாடையால் உன் அழகிய தேகத்தை மறைத்திருந்தாய். இன்றோ எனில், உன் மலர்போன்ற மேனியை ஆணுடையால் மறைத்துக்கொண்டிருக்கிறாய்!

சித்ரபானு:—கொலைக் களத்தை மலர் மஞ்சமாக்க முடியுமா? வேண்டுமானால் இதோ, இன்னொரு முத்தம். [கட்டி முத்தந்தரல்]. இங்கு நான் இருப்பது அபாயம். நான் போய்வருகிறேன். [ஓடிச் சிறிது தூரத்தில் நின்றுகொண்டு], நாதரே! கூடிய சீக்கிரத்தில் நம்மிருவருக்கும் இரணியனுடைய மாளிகையில் திருக்கல்யாணம் நடக்கும். அவ்வப்போது நான் தெரிவிப்பதுபோல் நடந்து கொள்ளுங்கள். [போகிறாள்]

சேனாதிபதி:—[சித்ரபானு போனபின்பு சிந்தனையில் ஆழ்ந்தவனாய் நின்றபடி இருந்து, பிறகு கொலையுண்ட கொலையாளிகளைக் கவனித்தல்]

(பாட்டு—13)

ஆஹா! இந்நாட்டின் சக்ரவர்த்தியைத் தொலைக்க வழிதேடும் ஆரியர்கள் பக்கம் என் செல்வாக்கை உபயோகப் படுத்தினேனே! நான் உண்மையில் ஒரு தமிழன்தானா? இந்நாட்டில் நான் சேனாதிபதியாய் இருப்பதும், எனது அதிகாரத்தை நிர்வகிப்பதும் இந்நாட்டின் தமிழர்களாலல்லவா? தமிழ் மக்களின் பேரால் என்னை இந்நாள்மட்டும் கௌரவித்து நம்பி யிருக்கும் எனது சக்ரவர்த்தியைப் பற்றிய சூழ்ச்சிக்கு நான் காது கொடுக்கலாமா? இரண்ய சக்ரவர்த்தியை வஞ்சத்தால் கொன்று அப்பதவியை நான் வகிப்பதா? மனமே! நீ பாரபட்சமில்லாமல் யோசி! சிங்கத்திற்கு வைத்த இறையை நாய் தின்ன என்ன யோக்யதை உண்டு? அந்தோ! என் உடம்பில் தமிழ ரத்தம் ஓடிக்கொண்டுதானே இருக்கிறது! தமிழருக்குச் சதி! அந்தோ! தமிழருக்குச் சதி செய்யத் துணிந்தேனே! இத்தனையும் எதன் பொருட்டு? நான் சக்ரவர்த்தியாவதற்காக! இந்த முடிவுக்கு நானாகவா வந்தேன்? நான் கள்ளங் கபடற்றுச் சக்ரவர்த்திக்கும் தமிழ் மக்களுக்கும் உண்மையுள்ளவனாகவே இருந்தேன். இத்தனையும் யாரால்? அந்தப் படுபாவியாகிய-கள்ளியாகிய—சித்ரபானுவாலல்லவா? சண்டாளி—சூழ்ச்சிக்காரி! அந்தோ! "தமிழரத்தம் பொங்கும் இந்த வட்டப்பாறையின் அருகிலிருந்து உனக்கொரு நற்செய்தி சொல்லுகிறேன்," என்று அஞ்சா நெஞ்சத்துடன்

என்னிடம் அவள் சொன்னபோது, ஏ! மானங் கெட்ட தமிழ் மகனே! ஏ! மானங்கெட்ட தமிழ் மகனே! நீ கேட்டுக்கொண்டிருந்தாயே! [எதிரே கவனித்து] வருவது யார்?

சித்ரபானு:—ப்ராணநாதா! ப்ராணநாதா! ஒரு விஷயம் மறந்துபோனேன்.

[சேனாதிபதி தலைகுனிந்து சும்மாவிருத்தல்.]

(பாட்டு—14)

சித்ரபானு:—இதென்ன முகவாட்டமாயிருக்கிறீர்கள்? உணர்ச்சியற்றுப் போனீர்களா! [கட்டித் தழுவிக்கொண்டு.] வீரத் தமிழரே! என்ன யோசிக்கிறீர்கள்? நல்ல சந்தர்ப்பத்தில் தர்க்கீகத்திற்கு இடந்தரலாமா? நீங்கள் ஓர் ஆரியப் பெண்ணோடு சம்பந்தப்பட்டதில் உங்களுக்கு அவமானம் ஏற்படும் பட்சத்தில் என் உயிரை இதோ, உங்கள் எதிரில் மாய்த்துக் கொள்ளுகிறேன். நாதா! நான் பிறந்தது தங்கள் பொருட்டு. என் மலருடல் வாடாமல் வதங்காமல் என் பெற்றோர்களால் இந்நாள்மட்டும் காப்பாற்றப்பட்டதும் உங்கள்பொருட்டே. இளமை ததும்பும் எனது அங்கங்கள் இந்நாள் வரை நன்னிலையில் இருப்பதும் உங்கள் பொருட்டே. நானோர் புதிய மலர். நீங்கள் அதிலுள்ள புதுத்தேனை உண்ணப் பிறந்த வண்டு. இத்தனையும் மறந்தீரே?

சேனாதிபதி:—[முகத்தைக் கவனித்திருந்துவிட்டு.] கண்மணி! நான் ஒன்றும் யோசிக்கவில்லை. நீ என்ன சொல்ல மறந்துவிட்டாய்?

சித்ரபானு:—அதிருக்கட்டும். ஒரு மனிதன் உறுதி கூறுவதென்பது மறந்துவிடக் கூடியதா?

சேனாதிபதி:—இல்லை; காப்பாற்றுவதற்காகவே. நீ இதை ஏன் இப்போது கூறுகிறாய்?

சித்ரபானு:—நீங்கள் கூறியுள்ள உறுதி மொழியைத் திரும்பவும் உங்களுக்கு ஞாபகப்படுத்த வேண்டியதில்லையே?

சேனாதிபதி:—வேண்டியதில்லை. நான் கூறியுள்ள உறுதி மொழியை என் உயிர் போகுமளவும் மறவேன். நீ என்ன சொல்ல வந்தாய்?

சித்ரபானு:—வேறொன்றுமில்லை. இளவரசரை என் சுற்றத்தார் சரிப்படுத்தி வைத்திருக்கிறார்கள். அந்தச் சிறுவனுக்கு நீங்கள் அநுசரணையாக நடந்து கொள்ளுங்கள் என்று உம்மிடம் சொல்லச் சொன்னார்கள். அந்தோ! அதோ, யாரோ வருகிறார்களே! நான் போய் விடுகிறேன்.

[போதல்.]

[சேவகர்கள் சேனாதிபதியை நோக்கி வருகிறார்கள். சேனாதிபதி மூர்ச்சையாய்க் கிடப்பதுபோல் தரையில் படுத்துக் கொள்ளுகிறான். சேவகர்கள் வந்து கவனித்து விட்டு]

சேவகர்கள்:—அந்தோ! இதென்ன அநியாயம்! கொலையாளிகள் வெட்டப்பட்டுக் கிடக்கிறார்கள்! நமது சேனாதிபதியவர்கள் பிரக்ஞையற்றுக் கிடக்கிறார்! ஆரியரின் சூழ்ச்சியோ! அல்லது அந்த ஆரியர் சொல்லுகிறபடி தெய்வ பலமோ தெரியவில்லையே!

[சேனாதிபதியைத் தேற்றுகிறார்கள். சேனாதிபதி மெதுவாக எழுந்து]

சேனாதிபதி:—அந்தோ! நான் எங்கே இருக்கிறேன்?

சேவகர்:—ப்ரபூ! இதென்ன கோலம்? இவர்கள் வெட்டப்பட்டுக் கிடக்கிறார்கள்! ஆரியர்கள் எங்கே?

சேனாதிபதி:—சேவகர்களே! குற்றவாளிகளை அழைத்துக்கொண்டு கொலைக்களம் வந்து சேர்ந்தேன். அதுதான் எனக்குத் தெரியும். கொலைக்களத்திற்கு வந்தவுடன் மின்னல்போல் திடீரென்று ஓர் ஒளி தோன்றிற்று. அதற்குமேல் எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது. இதோ! இக்கோலத்தை இப்போது காண்கிறேன். சீக்கிரம் இதைவிட்டு நீங்குவோம். [அனைவரும் போதல்.]

அத்தியாயம் 9

இடம்: அரண்மனையில் ஓர் பாகம்.

பாத்திரங்கள்: இரணியன், மந்திரி, ப்ரகலாதன், சேனுதிபதி, சேவகர்கள்.

[இரணியன் இருக்கை நோக்கிப் ப்ரகலாதன் ஓடி வந்து பணிகிருன். இரணியன் ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டு.]

இரணியன்:—அப்பனே வந்து விட்டாயா?

ப்ரகலாதன்:—என் சுற்றுப் பிரயாணத்தைச் சுருக்கமாகவே முடித்துக்கொண்டேன். என் அன்னை என் பிரிவைச் சகிக்க மாட்டார்களாதலால். அன்றியும் தங்களைப் பிரிந்திருக்கவும் என்னுல் முடியவே இல்லை.

இரணியன்:—உண்மையில் உனது அன்னைக்கு ஏற்பட்ட துயரத்தை என்னுல் மாற்றமுடியாதிருந்தது. சீக்கிரமாக நீ வந்ததே நல்லதாயிற்று. அப்பனே! நீ சென்ற தேசத்திலெல்லாம் இந்த ஆரியர்களின் சூழ்ச்சி எவ்வாறிருக்கிறது?

ப்ரகலாதன்:—தந்தையே! ஆரியரை வணங்குவதன் மூலமே ஆங்காங்குள்ள அரசர் தமது காரியத்தை முட்டின்றி முடித்துக் கொள்ளுகின்றனர். குடிகள் அரசனை மதிப்பதைவிட ஆரியருடைய வேதத்தை மேலானதென எண்ணி வழிபடுகின்றனர். அவர்களுடைய தெய்வ பலமே அதற்குக் காரணம்.

இரணியன்:—உண்மைதானு? அந்தோ! அறியாமையென்பது மக்களால் இவ்வாறு பாராட்டப்பட்டு

விட்டதா? அயோக்கியத்தனம் மக்களுக்கு கரும்பாகத் தோன்றிவிட்டதா? சரி; நீ போய் உன் அன்னையைப் பார். அவள் உன் வரவுகோரி வெகு ஆவலாயிருக்கிறாள். சீக்கிரம் உனக்கு இளவரசுப் பட்டம் கட்டப் போகிறோம்.

[இச்சமயம் சேனாதிபதியும் சேவகர்களும் வந்து சக்ரவர்த்தியைப் பணிகிறார்கள்.]

இரணியன்:—வீரத்தமிழனே! என்ன? உற்சாக மென்பது உன் முகத்தில் சிறிதும் காணப்பட வில்லையே? தண்டனையை நிறைவேற்றிவிட்டாயா?

சேனாதிபதி:—ராஜாதிராஜரே! குற்றவாளிகளை அழைத்துக்கொண்டு கொலைக்களத்தை நாடிச்சென்றேன். என்னுடன் நான்கு கொலையாளிகளும் வந்தார்கள். கொலைக்களத்தை யடைந்தவுடன் திடீரென்று ஓர் ஒளிதோன்றிற்று. அவ்வளவு தான் தெரியும். மூர்ச்சையற்றுக்கிடந்த என்னை இந்தச் சேவகர்கள் வந்து எழுப்பினார்கள். வட்டப்பாறையில் கொலையாளிகள் நால்வரும்வெட்டப்பட்டுக் கிடந்தார்கள். குற்றவாளிகளாகிய ஆரியர்களைக் காணவில்லை.

(பாட்டு—15)

இரணியன்:—[கோபமாய்] துரோகியே! நீ யாரிடம் பேசுகிறாய்? இந்நாள்வரைக்கும் தமிழர்களின் பேரால் உனக்கு ஆதரவுதந்த உனது சக்ர வர்த்திபிடம் நீ கூறுவதை யோசித்துக் கூற மாட்டாயா? நன்றி கெட்டவனே! தமிழ்த் தன்

மையின் வேரைப் பறிக்கத்தக்க அசட்டு வார்த்தையை என்னிடம் அஞ்சாமற்கூற முன் வந்தாயா? எனக்கிருப்பதாக நீ நினைத்திருந்த அறிவுடமையை உனது மூடத்தனத்தையிட்டுக் குழப்பிவிட நினைத்த உன் நெஞ்சம் கருங்கல்லா? எனது தோளையும் வாளையும் பேடித்தனம் பொருந்தியவை என்ற முடிவுக்கு வந்தாயா? மூடனே! மானத்தோடுபேசு! நடந்ததென்ன? [ஆசனத்திலிருந்து குதித்து எதிர் வந்து நிற்றல்.]

சேனதிபதி:—[பயத்தோடு] பெருமானே! தங்கள் கோபத்துக்குக் காரணம் தோன்றவில்லையே! என் வார்த்தையில் தங்கட்கே அவநம்பிக்கை தோன்றுங் காலமும் வந்துவிட்டதா? ப்ரபூ! நடந்தது உண்மை! என் வார்த்தையை நீங்கள் நம்பமுடியாவிட்டால் இப்பாவியைத் தங்கள் வாளால் பிளந்து போடுங்கள்.

இரணியன்.—[நிதானிக்கிறான்-பிறகு கெஞ்சிய முகத்தோடு] அப்பனே, உண்மைதானு? சோதி தோன்றும் என்பதையாவது நீ நம்புகிருயா? நீயே ஆரியர் சூழ்ச்சியை அறியாவிட்டால், அவர்கள் சொல்லும் கடவுள், நாராயணன் என்பதை நீயே ஏற்றுக்கொள்வதுபோல் பேசுவாயானல், இந்நாட்டுச் சாதாரண தமிழ் மக்கள் கதி என்னவென்பதை நீயே யோசித்துப்பார். நீ சொல்லும் இந்த வார்த்தை ஆரியர்களின் அயோக்கியத்தனமான வார்த்தைகளை அரண் செய்வதாகவன்றே இருக்கிறது? இதைத் தமிழர் அறிந்தால் ஆரியர் வலையிற் சிக்கி, இவ்வரசாங்கத்

தையே கவிழ்க்கவும் ஆயத்தமாய் விடுவார்களே!

உன்னை நான் நம்புகிறேன். ஆயினும், "ஜோதி தோன்றிற்று; உடனே மூர்ச்சையானேன்; ஆரியரைக் காணவில்லை; கூடவந்தவர் வெட்டுப்பட்டுக் கிடந்தார்கள்," என்பதைப் பகுத்தறிவு எவ்வாறு ஏற்றுக்கொள்ளும்? ஒருக்கால் உன்னை ஆரியர் பின்னின்று மூர்ச்சையாகும்படி செய்துவிட்டார்கள் என்றாலும் நம்ப முடியும்.

சேனாதிபதி:—நான் ஒருவேளை புத்தி தடுமாறிவிட்டதாகவும் இருக்கக்கூடும் என்பதை ஒத்துக் கொள்ளுகிறேன்.

இரணியன்:—இருக்கலாம். ஏனென்றால், இதற்குமுன் எத்தனையோ ஆரியர்களையும் ஆரியப்பாதிரிகளையும் நான் சிரச்சேதம் செய்திருக்கிறேன். அப்போதெல்லாம் சோதி தோன்றவில்லையே! தப்பியோடவுமில்லையே!-சேனாதிபதியே! கடைசியாக உனக்கு ஒரு வார்த்தை. தமிழர் நாடு. நாம் தமிழர். நமதுடம்பில் தமிழரத்தம் வீறிட்டோடுகிறது. தமிழர் நம்மை நம்புகிறார்கள். நாம் அவர்களைக்காக்கவேண்டும். நாம் நம்மைக் காத்துக் கொள்ளவேண்டும். சுயமரியாதையை இழக்கலாகாது. தெரியுமா? சென்றுவா.

[சேனாதிபதி போய்விடுகிறான்]

மந்த்ரீ! என் மைந்தன் தனது சுற்றுப் பிரயாண அனுபவத்தை என்னிடம் சொன்னதை நீ கேட்டாயல்லவா? எங்கும் ஆரியர்

செல்வாக்கே அதிகமாயிருக்கிறதென்றும் அவர்கள் தெய்வபலமே அதற்குக் காரணமென்றும் சொன்னான். சேனாதிபதியோ வெனில், ஜோதி தோன்றிற்று என்கிறான். இவர்களின் மனோபாவம் நம்மையுந் திடுக்கிட வைக்கிறது.

மந்திரி:—அரசே! நாம் மிக ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டும். இதே நிமிஷத்தில் ஆரியப்பூண்டே இந்நாட்டில் இல்லாதபடி செய்துவிடுவதும் உசிதம் என்று எண்ணுகிறேன். தங்கள் குமாரனாலும் இந்தச் சேனாதிபதியாலும் இந்த ராஜ்யத்திற்கு ஏதோ கெடுதி உண்டாகப்போகிறது என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. நாம் மிக்க ஜாக்கிரதையாக இருக்கவேண்டும். வீரத்தனம் மிகுந்தபகைவரை நாம் வரவேற்கிறோம். ஆனால் நமக்கு நண்பர்போலவும் உறவினர்போலவும் உள்ள அயோக்கியர்களை நாம் விட்டு வைக்கலாகாது.

இரணியன்:—மந்த்ரி! உண்மையே. ஆரியர் சூழ்ச்சியைக் கண்டறிவதில் நாம் கண்ணுங்கருத்துமாயிருக்கவேண்டும்.

மந்திரி:—அவ்வாறே.

இரணியன்:—நான் விடைபெற்றுக் கொள்ளுகிறேன்.

[மறைவு]

அத்தியாயம் 10

இடம்: நகரவீதி.

பாத்திரங்கள்: தலையாரி, மாறுவேடம் பூண்ட அரசன், மாறுவேடம் பூண்ட மந்திரி, ஜனங்கள்.

தலையாரி:—[முரசறைந்து] நாளை அதிகாலையில் நமது சக்ரவர்த்தி குமாரருக்கு இளவரசுப் பட்டம் சூட்டப்போவதால் அனைவரும் ஊரையும் வீடுகளையும் அலங்காரம் செய்வதோடு, பட்டஞ்சூட்டும் வைபவத்திற்கு விஜயம் செய்யும்படியும் சக்ரவர்த்தியவர்கள் கேட்டுக்கொள்ளுகிறார்கள்.

வீதியிலுள்ள ஜனங்களில் ஒருவன்:—[மற்றவர்களை நோக்கி] ஐயையோ! நாம் சக்ரவர்த்தி கட்டளைக்கு இணங்க முடியாது. சக்ரவர்த்தி பூசுரர்களாகிய ஆரிய ஜனங்களுக்கு விரோதி. ஆரியர்களின் விரோதிகளா யிருந்தால்தான் திடீரென்று இறந்து போகிறார்களே!

மற்றொருவன்:—சேனாதிபதி ஆரியர்களுக்குக் கொஞ்சம் வேண்டியவரா யிருந்ததினால்தான் அவர் தலை தப்பிற்று. இல்லாவிட்டால் நாலுபேரோடு அவரும் மாளவேண்டியதுதானே!

இன்னொருவன்:-நாம் ஆரியர் சொல்வதைத்தான் நம்ப வேண்டும். ஒரு வீடு இருக்கிறது. அதைக் கட்டியவன் ஒருவன் இருப்பான். அதுபோலவே இந்த உலகம் இருக்கிறது. அதை உண்டாக்கியவன் ஒருவன் இருப்பானா இல்லையா? அவன்

எப்படிப்பட்டவனுயிருப்பான்? அடேயப்பா! அவனுல் ஆகாதது என்ன இருக்கிறது? அந்தப் பெரிய மனிதனைத்தான் 'கடவுள்' என்று அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள்; 'தெய்வம்' என்று சொல்லுகிறார்கள். அந்தக் கடவுள்தான் ஆரியரை அனுப்பித் தமிழருக்குப் புத்தி வரும்படி செய்யச் சொன்னாராம். அப்படியிருக்கையில் அந்தக் கடவுள் யார்பேச்சைக் கேட்பார்? ஆரியர் பேச்சைத்தான் கேட்பார்.

வேறொருவன்:—மெய்! மெய்! அதுவுமல்லாமல் எல்லாந் தெரிந்த இளவரசரே ஆரியர்களை வணங்கும்போது நாம் எந்த மூலை?

மற்றொருவன்:—உம்! எவன் இந்தச் சக்ரவர்த்தியை நம்புவான் இனிமேல்? திடீரென்று ஜோதி உண்டாகிறது! ஆரியர் சொன்னபடி செய்து விட்டு ஓடிவிடுகிறது!

இன்னொருவன்:—நோய் நொடி வந்தால் ஆரியர்களிடம் போய் அவர்களை வணங்கினுல் அந்த நோயை ஜோதியைக்கொண்டு தீர்த்துவிடுவார்களாம்!

வேறொருவன்:—நேற்றுத் திம்மன் வீட்டுக் குப்பன் இறந்துவிட்டானும். ஆரியப் பாதிரி மந்திரஞ் செய்து பிழைக்க வைத்துவிட்டாராம்!

இன்னொருவன்:—இப்படி யெல்லாம் இருக்கும்போது இந்தச் சக்ரவர்த்திக்கென்ன கொழுப்பு?

[என்று பலவிதமாய்ப் பேசிக்கொண்டே ஜனங்கள் கலைகிறார்கள். பிறகு அக்கூட்டத்தில் மாறுவேடத்துடனிருந்த அரசனும் மந்திரியும் தனித்துப் பேசுகிறார்கள்.]

(பாட்டு—16)

அரசன்:—மந்த்ரீ! சேனாதிபதியின் கட்டுக்கதை யானது நமது நாட்டு மக்களிடம் காட்டுத் தீப் போல் பரவியிருப்பதோடு அக்கட்டுக்கதையை யும் அதைச் சார்ந்த ஆரியர் புளுகுகளையும் மெய்யென்று அநுசரிக்கவும் தொடங்கிவிட் டார்கள் ஜனங்கள்!

[இரக்கமாய்]

இந்நாள்மட்டும் பகைவர்களாலும் அசை க்கமுடியாத என்நெஞ்சத்தைக்கேவலம்,ஆரியர் சூழ்ச்சியும் ஏமாற்றுக்களும் சலனப்படும்படி செய்துவிட்டது. தமிழ்ப் பெருமக்கள் இந்நாள் வரையில் என்னைச் சக்ரவர்த்தியாகப் பெற்றி ருந்ததால் அவர்கட்கு எவ்வகைப்பட்ட இன்ன லும் ஏற்படாதவாறு காத்து வந்தேன். அவர்க ளின் மானத்தைக் காத்துவந்தேன். ஏமாற்றுக் காரரின் வலையிற் சிக்கிய இந்நாளே அவர்கள் தங்கள் சுயமரியாதைக்கு இடையூறு தேடிக் கொண்ட தீ நாளாகும். என் செய்வேன்! கலங் காத என் சித்தம் கலங்கவும் நேர்ந்தது. ஆயி னும் எனக்கு இன்று ஏற்பட்ட கலக்கம் என் பொருட்டன்று. எனது தமிழ்மக்கள் பொருட் டே. தன்மானம் என்ற பெரும் பதவியி னின்று மானமற்ற அடிமை வாழ்க்கையின் பாதையில் அடி வைத்துவிட்டார்களே! ஆரி யர்களின் இந்தப் பொய்ப் பிரசாரத்தில் நமது சேனாதிபதியும் என் குமாரனும் ஈடுபட்டதின் காரணந்தான் புரியவில்லை! பேரைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் எட்டுத்திக்கும் வாழ்த்துக் கூறும்

படி செங்கோல் செலுத்தும் இரணியனுக்கு வாய்த்த பிள்ளையின் தன்மையும் நன்றாயிருக்கிறது !

மந்திரி:—தங்கள் குமாரரைப்பற்றி எவ்வித முடிவுக்கும் நாம் வந்துவிடலாகாது. இன்னும் பார்க்க வேண்டும்.

[போகிறார்கள்.]

அத்தியாயம் 11

இடம்: அரண்மனை (பட்டஞ் சூட்டும் வைபவம்)

பாத்திரங்கள்: பலதேச அரசர், இரணியன், ப்ரகலாதன், சேனாதிபதி, மந்திரி, லீலாவதி முதலிய அந்தப்புர மாதர்கள், பொதுமக்கள், வாத்தியக்காரர்கள், ஆணுடை தரித்த மாறு வேடத்துடன் சித்ரபானு.

[இரணியன் தனது சிம்மாசனத்தில் மந்திரி பிரதானிகளுடன் வீற்றிருத்தல்]

மிதுனபுரிமன்னன்:—[வணங்கி] அரசர் பெருமானே! மிதுனபுரிமன்னன் வணக்கஞ் செலுத்துகிறேன்.

இரணியன்:—வந்தனம். ஆசனத்தில் அமர்க.

மச்சபுரிமன்னன்:—அரசர் பெருமானே! தங்கள் குமாரன் ப்ரகலாதனுக்கு இளவரசுப்பட்டங் கட்டுவதுபற்றி எனது மகிழ்ச்சியைத் தெரிவிக்கிறேன். மச்சபுரிமன்னன் வணக்கம்.

இரணியன்:—தோழரே! நீவிர் விஜயஞ்செய்து இவ் வைபவத்தைச் சிறப்புறுத்தினீர்கள். அமர்க.

விதர்ப்பநாட்டரசன்:—அரசர் பெருமான் குமாரன் நீடூழி வாழ்க! பெருமானே! விதர்ப்பநாட்டு மன்னன் வணக்கம்.

இரணியன்:—தங்கள் செங்கோல் நிலைபெறுக. இவ் வாசனத்தில் அமர்க.

[பொது மக்களிற் சிலர் சபையை நோக்கி வருகிறார்கள்.]

அன்புள்ள குடிகளே! அனைவரும் அமரும்படி கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

[முரசு முழங்குகிறது. ஒருவர் தட்டில் இளவரசின் க்ரீடந் தாங்கிவருதல். சகல வாத்தியமும் முழங்குகின்றன.]

[ப்ரகலாதனைச் சேனைதிபதி அழைத்து வருதல்]

மந்திரி:—[ப்ரகலாதனை யழைத்து இளவரச ஆசனத்தின் அருகில் நிற்க வைத்து] நமது சக்ரவர்த்தி இரணிய நாமத்தால் இந்நாள் பலதேச அரசர்கள் திருமுன்பும், தேசப் பெருமக்கள் திருமுன்பும், சக்ரவர்த்தி திருமகனுர் ப்ரகலாதனுக்கு இளவரசப் பட்டத்தை நான் சூட்டுகிறேன்.

[ப்ரகலாதனை நோக்கி]

இரணிய குமாரா! தமிழர் முறைப்படியும், இவ்வரசாங்க வழக்கப்படியும், பின்னுளில் நீ உனது தந்தையார் ஒழுகிய நெறியே இந் நாட்டைஆட்சி செய்வதாய் உறுதிகூறுவதற்கு அறிகுறியாகவும், ராஜ விஸ்வாஸப் பிரமாண மாக "இரணிய நாமத்தை வாழ்த்துகிறேன்" என்று உன் மனதாரச் சொல்லி இவ்வாசனத்தில் அமர்வாயாக.

[உடனே அங்கு மாறு வேடத்தோடு அமர்ந்திருக்கும் சித்ரபானு எழுந்து தானிருப்பதை ஞாபகப்படுத்துவதாகச் சமிக்ஞை செய்து அமர்தல்]

ப்ரகலாதன்:—சர்வலோக சரண்யனுகிய ஸ்ரீமந் நாராயணன் நாமம் வாழ்க! *

---

* சட்ட சபைகளிலும் நீதி மன்றங்களிலும் ஸ்தல ஸ்தாபனங்களிலும் தற்காலம் சொல்லப்படும் ராஜ விஸ்வாஸப் பிரமாணத்திற்குப் (Oath of Allegiance) பதிலாக "ஸ்ரீமந் நாராயணுய நம:" என்று அங்கத்தினர் சொல்வார்களேயானுல் அரசப் பிரதிநிதிகள் ஒத்துக் கொள்வார்களா? பிற மதத்தினர் ஒப்புக்கொள்வார்களா? என்பதைச் சிந்தை செய்யவும்.

[இதைக் கேட்டவுடன் அனைவரும் ஹா! என்று திடுக்கிட்டு முகம் சுருங்குதல். சிலர் காதை யடைத்தல். சிலர் திடுக்கிட்டுத தலையில் கை வைத்துக் குனிதல்].

(பாட்டு—17)

இரணியன்:—[அதே சமயத்தில்] சீ! துஷ்டா! என்ன சொன்னாய்? அடக்கு உன் இருமாப்பை! மூடனே! உனது தமிழத் தன்மை எங்கே? என் பெயரைக் கெடுக்க வந்த கோடரிக் காம்பே! தமிழ்ப் பெரு மக்களின் வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட களங்கமே! உன் நெஞ்சைப் பிளப்பேன்! உன்னை என் மகன் என்ற காரணத்தினால் நான் மன்னிக்கவில்லை. பொது மக்களின் இளவரசன் என்ற காரணத்தால் உன்னை ஒரு முறை எச்சரிக்கிறேன். ஆரியர் அயோக்கியத்தனத்திற்குக் கட்டுப்பட்டாயா? தமிழ ரத்தத்தை உகுத்தாயா? என் எதிரில் நீ சொல்லிய வார்த்தையின் பொருள் என்ன? உனது சொந்த நாட்டு மக்களுக்கு விரோதமாக 'ஆரியப் பேடிகளின் சார்பில் நான் இருப்பேன்' என்று சொன்னதாகவல்லவோ முடிகிறது உன் கருத்து? "நாராயணன் நாமம் வாழ்க" என்றாய். 'நாராயணன்' என்ற பதத்தால் நீ குறிக்கும் மனிதன் யார்? அல்லது ஒரு சக்தியுள்ள பொருளானால் அப்பொருள் எது? மூடனே! மறைந்திருந்து வஞ்சகச் சூழ்ச்சியால் காரியத்தைச் செய்வதையே தொழிலாக உடைய ஆரியர்களுடைய காப்பாளனாக எண்ணப்படும் 'நாராயணன்' என்ற பொருள், அல்லது உருவம், அல்லது மனிதன் எங்கே?

ராஜ விஸ்வாஸப் பிரமாணம் செய்யவேண்டிய இடத்தில் அர்த்தமில்லாத வார்த்தையை உபயோகித்துச் சபையின் மனதைப் புண்படுத்தினாய்! எவனிடம் உனது பாசாங்கும் உனது கூட்டத்தார்களான ஆரியப் பாதிரிகள், ஆரிய ஜனங்கள் இவர்களின் அட்டகாசமும் செல்லாதோ, அப்படிப்பட்ட என்னிடமா உன் வரிசையைக் காட்ட வந்தாய்?

மந்திரி:—அப்பா! நீ வாய்தவறிக் கூறியிருக்கலாம். அதுபற்றிக் கவலையில்லை. "இரணிய நாமத்தை வாழ்த்துகிறேன்" என்று இப்போதாவது சொல்லி விட்டு அமர்வாயாக.

அரசர்கள்:—ஆம்! ஆம்! அப்படியே செய்யலாம்.

ப்ரகலாதன்:—நான் வாய் தவறிச் சொல்லவில்லையே! ஸ்ரீமந் நாராயண நாமத்தையே நான் மீண்டும் வாழ்த்துகிறேன்.

[உடனே லீலாவதி ஓடி ப்ரகலாதனை அணைத்துக் கெஞ்சிய முகத்துடன்]

லீலாவதி:—அருமைப் பாலா! ஆசைக்கொருமகனே! என் குலவிளக்கே! நீ என்ன வார்த்தை மறுபடியும் கூறினாய்? பயனற்றதும் அர்த்தமற்றதுமான இவ்வார்த்தையைக் கூறுவதன் மூலம் ஏன் பெருங்குழப்பத்தை உண்டாக்குகின்றாய்? உன் தந்தையின் கோபத்தைப் பெருக்காதே! சக்ரவர்த்தியும் உனது அருமைத் தந்தையுமான ஒருவருக்கு நீ வாழ்த்துக்கூற என்ன தடை? உனக்கு அடாத வார்த்தையைப் போதித்தவர் யாரப்பா?

ப்ரகலாதன்:—அம்மா! சர்வ லோகத்தையும் அவற்றி லுள்ள எல்லா உயிர்களையும் சிருஷ்டித்தவன் எவனே, நினைத்த மாத்திரத்தில் எவற்றையும் அழிகக வல்லவன் எவனே, எவ்வுயிர்க்கும் உணவு தந்து காப்பவன் எவனே, அந்த ஸ்ரீமந் நாராயணன் நாமமே வாழ்த்தத் தகுந் தது!

இரணியன்:—[தனது வாளை உருவிக்கொண்டு] அடா மசகமே! என்ன சொன்னாய்? [ப்ரகலாதனை நெருங்குதல்.]

லீலாவதி:—[தடை செய்கிறாள்] நாதா! சிறுவன் அறி யாது சொன்னான். திருந்துவான். [ப்ரகலாதனைப் பார்த்து] அப்பா! பொதுமக்களும் அரசர் களும் போற்றும் சக்ரவர்த்திக்கு உன்னால் அவமானம் ஏற்படலாமா? யோசித்துப்பார்! [இரணியனிடம்] நாதா! இன்று போகட்டும். நாளை இவ்வைபவத்தை வைத்துக்கொள்ள லாம். அதற்குள் நான் பிள்ளைக்குத் தக்கது சொல்லித் திருத்திவிடுகிறேன்.

மந்திரி:—பெருமானே! அவ்வாறே செய்து பார்ப் போம்.

அரசர்கள்:—அவ்வாறே செய்து பார்க்கலாம்.

[அரசர்கள் வணங்கிப்போதல்.]

அத்தியாயம் 12

இடம்: அரண்மனையின் ஒரு புறம்.

பாத்திரங்கள்: ப்ரகலாதன், சித்ரபானு, சேனதிபதி, சேவகர்.

[சித்ரபானு, ப்ரகலாதன், ஆசனங்களில் அமர்ந்தபடி]

ப்ரகலாதன்:—கண்மணி! சித்ரபானு! திடீரென்று இங்கு யாராவது வந்துவிடக் கூடும். ஆதலால் நீ உனது ஆடையைத் தரித்துக்கொள். இச் சமயத்தில் நமது ரகசியம் வெடித்துவிடக் கூடாது. நேற்று நீ ராஜசபையில் ஆணுடை தரித்துக்கொண்டு வீற்றிருந்தாயல்லவா? அப் போது உன் உருவம் ஓர் அரசிளங்குமரன் உரு வமாகவே தோன்றிற்று. அப்போது நான் ஒரு பெண்ணுக இருந்தால் என் பாடு என்னுவது?

சித்ரபானு:—நான் தங்களை முதலில் பார்த்தபோது நான் என்ன ஆனேனே அதுதான் ஆகும்.

ப்ரகலாதன்:—அடி மயிலே! ஆசைக்குயிலே! நேற்று ராஜசபையில் நான் ராஜவிஸ்வாஸப் பிரமா ணம் செய்யாததால் என் தந்தை ஓங்கிய வாள் என்மீது பட்டிருந்தால் என் கதி என்ன ஆவது? உன்னை விட்டுவிட்டு இறந்துதானே போகவேண்டும்?

(பாட்டு—18)

சித்ரபானு:—நாதா! உங்களுக்கு விஷயம் தெரியாது. இப்போது சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். உங் களுக்குச் சக்ரவர்த்தியால் ஏதாவது ஆபத்து நேரிடுமென்று கருதிச் சேனதிபதியார் ஆயுத

பாணிகளான தனது படை வீரர்களை ராஜ சபைக்கருகே தயாராகக் காத்திருக்கும்படி செய்தார். அந்தக் கட்டளையின்படி வில்வீரர் ஆயிரம் பேரும், வாள்வீரர் ஆயிரம் பேரும், மல் வீரர் ஆயிரம் பேரும், கவண் வீரர் ஆயிரம் பேரும் ஜாக்ரதையாக இருந்தார்கள். ஆயினும் இச்சேனு வீரர்களை நானும் எனது ஆரிய ஜனங் களும் ஒரு பொருட்டாக எண்ணவில்லை. எங் கள் ஆர்யமகரிஷிகளின் ஏற்பாட்டைக்கேளுங் கள். உங்கள்மீது சக்ரவர்த்தியின் வாள் பட் டிருந்தால் வாள் முறியுமேயன்றி உங்களுக்கு ஒருவிதக் கேடும் வந்திராது. சக்ரவர்த்தியின் கதியும் அதோகதிதான்.

ப்ரகலாதன்:—பெண்ணே! உங்கள் மந்திர பலத்தை நம்பித்தான் இத்தனை பெரிய காரியத்தில் தலை யிட்டேன். பெண்ணே! நீ உள்ளே போ! மாறு வேடந் தரித்துக்கொள். ஒரு புறமாக இரு.

சித்ரபானு:—நீங்கள் என்னை விட்டு எங்கே போகிறீர் கள்? உங்கள் தந்தை உங்களைக் காணவேண் டிய நேரம் இன்னும் ஆகவில்லையே!

ப்ரகலாதன்:—அதற்காகச் சொல்லவில்லை. நீ இருப் பது தெரியலாகாதல்லவா?

[சித்ரபானு ப்ரகலாதனின் தனியறையில் போகிறுள்.]

சேவகன்:—[ப்ரகலாதனை வணங்கி] சேனுதிபதியார் தங் களைக் காண விரும்புகிறுர்.

ப்ரகலாதன்:—வரவிடு! வரவிடு!

சேனுதிபதி:—இளவரசே! என்ன விசேஷம்? உமது அன்னை உமக்குப் புத்தி சொன்னுர்களா?

ப்ரகலாதன்:—எவ்வளவோ சொன்னார்கள். என் புத்தியைக் கலைக்க முடியாது. அது கிடக்கட்டும். நான் உம்மைக் கண்டு கேட்க நினைத்திருந்த விஷயம் ஒன்று. கொலைக்களத்திற்கு அன்று குற்றவாளிகளை நீர் அழைத்துப் போனபோது நடந்த புதுமை என்ன? ஜோதியைக் கண்டீராமே!

(பாட்டு—19)

சேனாதிபதி:—எந்த ஜோதியை? உமக்கென்ன பயித்தியமா? ஆரியப் பாதிரிகள் சொல்லியபடி குற்றவாளிகளாகிய ஆரியர்களை விடுவிக்கவும் சக்ரவர்த்தியை ஏமாற்றவும் அவ்வாறு சொன்னேன்.

ப்ரகலாதன்:—அப்படியா? பின் என்னதான் நடந்தது?

சேனாதிபதி:—இதென்ன? பிறகும் அதென்ன என்கிறீரே! குற்றவாளிகளை வீட்டிற்கு அனுப்பி விட்டேன். என்னுடனிருந்த நான்கு கொலையாளிகளும் இதைச் சக்ரவர்த்தியாரிடம் சொல்லிவிடக்கூடும் என்றுநினைத்து அவர்களை வெட்டிவிட்டேன்.

ப்ரகலாதன்:—இவ்வளவுதானா?

சேனாதிபதி:—வேறென்ன இருக்கமுடியும்?

ப்ரகலாதன்:—ஏன் அப்படிச் செய்தீர்?

சேனாதிபதி:—இதென்ன இப்படிக் கேட்கிறீர்? எல்லாம் உம்பொருட்டுத்தானே! உம் நலத்துக்காகவே ஆரியப் பாதிரிகள் சொல்லியபடி செய்

தேன். சக்ரவர்த்தி தயை எனக்கு எதற்கு? உம் தயையல்லவா சாஸ்வதம்!

ப்ரகலாதன்:—சேனபதி! நான் உமக்கு நன்றி கூறுகிறேன். ஆனல் அன்று நடந்ததில் தெய்வாம்சம் ஒன்றுமேயில்லை?

சேனதிபதி:—[நகைத்து] இளவரசே! நன்ருகக் கூற வேண்டுமென்ருல், அன்று உமக்காக நான் நடத்தியது புரட்டே. புரட்டின் பேர் தெய்வாம்சம் என்ருல் பொருத்தமாகத்தா னிருக்கும்.

[சேவகன் ஒருவன் அங்குவந்து முதலில் சேனதிபதியையும் பின்பு இளவரசையும் வணங்கிநிற்றல்]

சேனதிபதி:—என்ன காரியமாய் வந்தாய்?

சேவகன்:—சக்ரவர்த்தியார் இளவரசரை அதிசீக்கிரம் அழைத்துவரக் கட்டளை பிறப்பித்துள்ளார்.

ப்ரகலாதன்:—நேற்றையவரையில் ஒன்றும் மாற்றம் இல்லை. ராஜ விஸ்வாஸப் பிரமாணம் செய்யும்படி என்னைக் கட்டாயப் படுத்துவதில் பயனில்லை என்று சொல்.

சேனதிபதி:—சேவகா, இங்குவா! நான் இங்கிருப்பதாக எவரிடத்திலும் சொல்லாதே! ஜாக்கிரதை!

சேவகன்:—அப்படியே! [வணங்கிப்போதல்]

ப்ரகலாதன்:—[சேனதிபதியை நோக்கி] நீங்கள் இன்னும் சற்று நேரம் இங்குத் தங்க உத்தேசம் போலும்!

சேனதிபதி:—ஆம்; தாமதிக்கவேண்டி யிருக்கிறது. நான் இங்கிருப்பதால் தங்களுக்கு இடையூறு ஒன்று மில்லையே?

ப்ரகலாதன்:—இல்லை, இல்லை, இல்லை. இந்நேரம் என் தந்தைக்குச் சேவகன் சேதி சொல்லியிருப்பான். அடிபட்ட பாம்புபோல் சீறுவார்.

சேனதிபதி:—என்ன நடக்கிறதென்று பார்ப்போம்.

[நான்கு சேவகர்கள் இரும்புச் சங்கிலிகளுடன் பிரகலாதனிடம் வருகிறார்கள். சேனதிபதிக்கு முதலில் மரியாதை செய்து நிற்கிறார்கள்.]

சேனதிபதி:—என்ன விசேஷம் ?

நால்வர்:—தலைவரே ! இளவரசரை இச்சங்கிலியால் கட்டி இழுத்துவரச் சொன்னார் சக்ரவர்த்தி.

ப்ரகலாதன்:—பார்த்தீர்களா ! நான் சொல்லியது போல் நடந்தது !

சேனதிபதி:—அப்படியா ? போர்ச்சேவகர்களே ! இப்படி வாருங்கள். ஒரு விஷயம். நான் உங்கள் தலைவன். நான் சொல்லுகிறபடி நீங்கள் செய்யக் கட்டுப்பட்டிருக்கிறீர்களல்லவா ?

சேவகர்கள்:—தாங்கள் சொன்னபடி செய்யத் தடையொன்றுமில்லையே !

சேனதிபதி:—சக்ரவர்த்தியிடம்போய் ஆச்சரியத்தோடும் பரபரப்போடும் என்ன சொல்லவேண்டும் தெரியுமா ? "சங்கிலியால் இளவரசரைக் கட்டினோம். சங்கிலி பொடிப் பொடியாய் உதிர்ந்து விட்டது. பிறகு நெருங்கமுடியவில்லை. அக்கினி ஜ்வாலை வீசுகிறது. நாங்கள் பயந்து ஓடி வந்து விட்டோம்," என்று தைரியமாகச் சொல்ல வேண்டும். சங்கிலியை இங்கேயே போட்டு விட்டுப் போய்விடுங்கள்.

சேவகர்கள்:—அவ்வாறே ! [போகிறார்கள்]

சேனாதிபதி:—[அவசரமாக] இளவரசே ! இனித்தாமதிக்கலாகாது. இனிச் சக்ரவர்த்தி கோபாவேசத்துடன் இங்கு வரக்கூடும். நாம் தக்க ஏற்பாட்டோடு இருப்போம். உமது உயிருக்கு ஏதாவது தீமை ஏற்படும். இதோ வருகின்றேன்.

[சேனாதிபதி ஓடுகின்றான்]

அத்தியாயம் 13

இடம்: அரண்மனையின் ஓர் புறம்.

பாத்திரங்கள்: ஆரியர்கள், காங்கேயன், சேனுதிபதி.

சேனுதிபதி:—நீங்கள் அனைவரும் ஆயுதபாணிகளாகப் பிரகலாதன் தனியறையைச் சார்ந்த பல பக்கங்களிலும் பதுங்கியிருங்கள்.

மகரிஷி:—ஹிரண்யன் இச்சமயம் ப்ரகலாதனிடம் கோபமாய் வரக்கூடும். ராஜ விஸ்வாஸப் பிரமாணம் செய்யும்படி கட்டாயப்படுத்தக் கூடும். மேலும் அந்த ஹிரண்யன் ஸ்ரீமந் நாராயண மூர்த்தியைப்பற்றியும் இகழ்ந்து பேசுவான். அச்சமயம் திடீரென்று அவன்மேற் பாய்ந்து விட வேண்டும். காங்கேயா! நமது காரியத்தை நாமே செய்யவேண்டும். இதோ! இந்தச் சிங்கத்தோலைப் போர்த்துக்கொள். பயப்படாதே. சேனுதிபதி உடன் இருக்கிறூர். சக்ரவர்த்தி என்னமோ மிக்க கலக்கமடைந்தேயிருப்பான். சேனுதிபதியவர்களே! தாமதிக்காதீர்கள். இதோ வந்து விட்டோம்.

[சேனுதிபதி ப்ரகலாதன் அறையை நோக்கி ஓடுகிறுன். உடனே சித்ரபானு தனது ஆனுடையுடன் அங்கே ஓடிவருகிறுள்.]

சித்ரபானு:—[தனது கூட்டத்தாரை நோக்கி] சேனுதிபதியையும் அதே நேரத்தில் ஒழித்துவிட வேண்டும். ஆரியர் விஷயத்தில் அவனுக்குச் சிறிதும் நம்பிக்கையில்லை. நமது சூழ்ச்சி அனைத்தும் அவனுக்குத் தெரியும். அவனை விட்டு வைத்தால் நமக்கு அவனுலும் ஆபத்து நேரிடும். சக்ர

வர்த்தியிடமிருந்து சேவகர்கள் அடிக்கடி வந்து போவதால் இளவரசனுடன் நெருங்கவோ, அல்லதுசேதி தெரிவிக்கவோ முடியாததால் நான் அவசரமாக ஒரு கடிதத்தை எழுதி இளவரசரிடம் கொடுத்து விட்டு வந்திருக்கிறேன். அக்கடிதத்தில், "இதே சமயத்தில் சேனுதிபதியையும் ஒழித்துவிட வேண்டும்," என்று விபரமாய்க் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். சீக்கிரம் நாம் அங்கு போகவேண்டும்.

[அனைவரும் ப்ரகலாதன் தனியறையைச் சார்ந்த பல பக்கங்களிலும் ஓடி ஒளிந்துகொள்ளுகிறார்கள்.]

அத்தியாயம் 14

இடம்: கொலுமண்டபம்.

பாத்திரங்கள்: இரணியன், மந்திரி, சேவகர்கள்.

போர்வீரர்கள்:—[இரணியனை வணங்கி] பெருமானே! நாங்கள் இளவரசரைக் கட்டினேம். இளவரசர் கட்டுப்படவில்லை. ஏதேதோ பேரைச் சொல்லுகிறார். எங்களை ஒருவித அக்கினி ஜ்வாலை நெருங்க விடவில்லை. இனி நெருங்கிஞல் நாங்கள் வெந்துபோவது நிச்சயம்.

(பாட்டு—20)

இரணியன்:—[கோபத்துடன் ஆசனத்திலிருந்து குதித்து] வஞ்சகர்களே! நானறிவேன் உங்களை! மந்திரி! இதோ, நானே சென்று அவனை இழுத்து வருகிறேன்.

[கத்தியை உருவிக்கொண்டு ஓடுகிறான்.]

அத்தியாயம் 15

இடம்: ப்ரகலாதன் தனியறை. தனியறையைச் சேர்ந்த இடங்கள்.

பாத்திரங்கள்: ப்ரகலாதன், லீலாவதி, இரணியன், சேனாதிபதி, ஆயுதபாணிகளாகிய ஆரியர், ஆணுடை பூண்ட சித்ரபானு, சிங்கத் தோல் போர்த்த காங்கேயன்.

(பாட்டு—20)

இரணியன்:—[உருவிய வாளுடன் கோபமாய் ஓடிவந்து ப்ரகலாதனை இடது கையால் இழுத்து] பெற்றவனைத் தின்னவந்த நரிக்குட்டியே! என்ன சொன்னாய்?

[வாளை ஓங்குமுன் லீலாவதி ஓடிவந்து வாளைப் பிடித்துக் கொள்ளுகிறாள். இரணியன் சிறிது யோசித்தல்.]

(பாட்டு—21)

லீலாவதி:—ப்ராணநாதரே! தாங்கள் பெற்ற பிள்ளையல்லவா? [ப்ரகலாதனிடம்] அப்பா! எவரிட்ட மருந்தினால் நீ சித்தங்கலங்கினாய்?

ப்ரகலாதன்:—மனிதரிட்ட மருந்தல்ல! ஸ்ரீமந்நாராயணனிட்ட மருந்துதான் அம்மா!

(பாட்டு—22)

இரணியன்:—அடே வஞ்சகனே! ஆரியப் பேடிகளின் அடிமையே! நீ சொல்லும் நாராயணன் எங்கே யிருக்கிறான் காட்டுவாயா?

ப்ரகலாதன்:—அவன் எங்குமிருப்பான். இதோ இருக்கும் இந்தத் தூணிலுமிருப்பான். துரும்பிலுமிருப்பான்.

இரணியன்:—[கோபத்தால்] இந்தத் தூணிலுமா?

[என்று தூணை உதைத்தல். உடனே சிங்கத்தோல் போர்த்த காங்கேயன் சிங்கத்தோல் போர்த்தபடியே தூணுக்குப் பின்புறமாக இருந்து இரணியனை நோக்கி]

காங்கேயன்:—அடா! நாராயணன் நாமமே! எமது பக்தனை ரக்ஷிக்கவும் உன்னைச் சிக்ஷிக்கவும் தூணிலிருந்தே ப்ரஸன்னமானேம்.

[இதற்குள் ஆயுதபாணிகளாக இருந்த ஆரியர் இரணியனுக்குப் பின்புறமாக நெருங்குதல்.]

இரணியன்:—[பின்புறமாக நெருங்கிவரும் ஆரியர்களையும் எதிரில் நாராயணன் என்று சொல்லிக்கொண்டு நிற்கும் உருவத்தையும் கவனித்துக் கடகடவென்று இடி இடிப்பதுபோற் சிரித்து, நாராயண உருவத்தைப் பார்த்து] அடே! நான் தூணை உதைத்தேன். நாராயணனுகிய நீ வந்தாய்! உன்னை உதைத்தால் உன்னிடமிருந்து தூண் வெளிவருமா பார்க்கிறேன்! [என்று சொல்லிக் காங்கேயனை உதைத்தல். உடனே சிங்கத்தோல் கழன்று சிறிது தூரம் போய் விழுகிறது. காங்கேயன் பெருஞ் சத்தத்துடன் விழுந்திறத்தல். இதற்குள் பின்னேயிருந்த ஆரியர்கள் அனைவரும் ஓடிவந்து இரணியனை முதுகில் குத்திவிடுதல். இரணியன் முடிவுறுதல்.]

லீலாவதி:—ஆ! [இரணியன் கையிலிருந்த வாளைத் தூக்கித் தற்கொலை செய்துகொள்ளல்.]

சித்ரபானு:—அண்ணு! [என்று காங்கேயன்மேல் விழுந்து அழ ஆரம்பித்தல்.]

ஆரியர்:—நாராயண! நாராயண! நாராயண!

[சேனதிபதியைக் கொல்லப் பிரகலாதன் முனைகிறுன்.]

சேனுதிபதி:—[எதிர்த்து] உன் தந்தையைக் கொன்றது மல்லாமல் என்னையும் கொன்று பட்டம் கட்டிக்கொள்ள நினைக்கிருயா?

[என்று ப்ரகலாதனைக் கொல்லுதல். அவன் மடிந்ததும் அவன் இடையில் இருக்கும் கடிதம் தெரிகிறது. அதை எடுத்துப் படிக்கிருன்.]

(கடிதம்)

எனது ஆசைப் பிராணநாதரே! நான் தங்களை மணந்த நாளாக என்னை எப்படியாவது கைப்பற்றவேண்டும் என்று சேனுதிபதி முயற்சி செய்வதோடு தங்களையும் ஒழித்து இந்த அரசாட்சியையும் கைப்பற்ற எண்ணியிருக்கிருன். இதே சமயத்தில் சேனுதிபதியையும் ஒழித்துவிட வேண்டும்.

தங்கள் நாயகி, சித்ரபானு.

ஆஹா! என்ன ஆச்சரியம்! என்னையும் ஏய்த்தாளா? என்னைக் கொலை செய்யவும் சதி செய்தாளா?

[சுற்றுப்புறமாகப் பார்க்கிருன். காங்கேயன் சமீபத்தில் யாரோ 'அண்ணு' என்று அழுவதைக் கவனிக்கிருன். சித்ரபானுவின் ஒரு பக்கத்து மீசை விழுந்து விட்டதால் சந்தேகித்து அவள் ஆடையைக் களைகிருன். கழுத்தில் தாலியுடன் சித்ரபானுவைக் கண்டதும்]

ப்ரகலாதன் கட்டிய தாலியா இது? என்னைக் கொல்லும்படி ஏவிய கடிதமா இது?

[சித்ரபானுவைக் குத்திக் கொல்லுதல். இச்சமயம் ஆரியர் பயந்து ஓட்டம் பிடித்தல். சேனாதிபதி கையிற் கட்டாரியுடன் அங்குள்ள அலங்கோலக் காட்சியைக் கண்டு நிதானித்து]

என்ன காரியம் செய்தேன்? முதலில் நான் சித்ரபானு என்னும் இச்சண்டாளியின் அழகில் ஆசையுற்றேன். அவள் அழகானது வஞ்சக ஆரியர் சூழ்ச்சிக்கு வாசற்படி என்பதை நான் கருதாமற் போனேன். அதனால் அவள் வலையிற் சிக்குண்டேன். பிறகு அவள் வார்த்தைக்குக் கட்டுப்பட்டேன். அவள் என்னைத் தன் கையில் அடக்கிக்கொண்டாள். 'இந்த ராஜ்யத்தை உனக்குப் பட்டம் சூட்டுகிறேன்' என்று சொன்னதினாலும், என்னை விவாகம் செய்துகொள்ளுகிறேன் என்று ஆசை காட்டியதாலும் அவள் கருத்தின்படி காரியம் செய்யவும் ஆரம்பித்தேன். இதற்கிடையில் என்னுடைய உதவியிருப்பதைப் பிரகலாதனுக்குத் தெரிவித்து அவனை விவாகம் செய்து அவனுடைய உதவியையும் சம்பாதித்தாள். இதெல்லாம் எதற்கு? தமிழர் ஆதிக்கத்திற்கே உலைவைப்பதற்கல்லவா? ஆரியச் சிறுக்கியின் வஞ்சம் தெரிந்தும் நான் அவள் சொற்படி நடந்தேன். சக்ரவர்த்தி இறந்தார். பிரகலாதன் இறந்தான். பட்டமகிஷி இறந்தாள். அவர்களின் உடல் ரத்தச் சேற்றில் மிதக்கின்றனவே! இத்தனைக்கும் நான் காரணனானேனே! என்ன காரியம் செய்தேன்! அந்தோ! என்னகாரியம் செய்தேன்!

[அதிமேசாகம்]

[குத்தப்பட்டுக் கிடக்கும் இரணியனைப் பார்த்து]

அந்தோ! பெருமானே! பெருமக்களின் கோனே! நானே உன் வீழ்ச்சிக்குக் காரணன் ஆனேனே! இந்நாட்டின் பழந்தமிழரின் ஆதிக்கத்தின் காவலனே! ஆரியர் சூழ்ச்சியை விளக்கும் நாவலனே! வையகம் நிலைகுலைந்தாலும் வான்நிலை குலைந்தாலும் மனோ நிலை குலையாத மறத்தமிழ்வீரா! உதாரா! பார்வாய்ந்த மன்னர்தொழும் பேர்வாய்ந்த மலைப்புயனே! என் குலப்பயனே! உன்னுருயிர் முடிந்துவிட்டதா? அந்தோ! சாயா இமமலைபோன்ற உன் உடல் சாய்ந்ததா? தமிழர் சலுகை தீர்ந்ததா? ஆரியர் நடுங்க விழிக்கும் விழி மூடிற்று? அண்ணலே! எங்கள் பழம்பெருமை ஓடிற்று?

உலகமெலாம் கட்டியாண்ட உன் பெருவாழ்வு பொடிபட்டதா? அந்தோ! தமிழர் கோட்டை பிடிபட்டதா? நேரிய முறையில் எதிர்ப்பதென்னும் தமிழத் தன்மையைப் பெரிதாக நினைத்தாய்! உன் ஆவியைச் சிறிதென மதித்தாய்! அப்பனே! உனது தமிழத் தன்மைக்கு உன் ஆவியை அர்ப்பணம் செய்தாய்! மறைந்திருந்து திடீரென்று சூழ்ந்த ஆரியரை நீ நகைத்தாய்! வஞ்சகர் ஆயுதந் தாங்கி உன் முதுகின் புறத்திற் சூழ்ந்துகொண்டபோதும் உன் உயிரை மதியாமல், சிங்கத்தோல் போர்த்த பேடியை நோக்கி, "தூணை உதைத்தேன், நாராயணன் வந்தான்; நாராயணனை உதைத்தால் தூண் வெளிப்படுமா?" என்று

கூறி நகைத்து—நகைச்சுவைக்கு இலக்கியம் சேர்த்தாய்! ஆரியர் பொய்யை, கடவுள் பூச்சாண்டியை உடைத்தெறியும் பணியை உன் உயிர்போகும் நேரத்திலும் மேற்கொண்டாய்!

அண்ணலே! மறைந்தாயா! இனி உன் வீரப் பேச்சை எங்குக் கேட்பேன்? வீரப் பார்வை யாரிடம் உண்டு? தமிழ் வளர்த்த தமிழா! தமிழறிந்த தமிழா! தமிழரைக் காத்த தமிழா! தமிழ் மக்கட்கு இடையூறு நேர்ந்தால் இனி யாரிடம் முறையிடுவது? அந்தோ! பேடித்தனம் நிறைந்த ஆரியர் உன்னைப் பின்னிருந்து குத்தியதை இந்தப் பாவி பார்த்தும் சும்மாவிருந்தேனே! இந்தப் பாழும் தோள்கள் சும்மா இருந்தனவே! இதன்பொருட்டு நான் எனக்கு இடும் தண்டனை என்ன? இந்நாட்டிற்கு நான் அரசனாக அமைவதுதானா? அந்தோ! "சக்ரவர்த்தியைக் கொன்றதுமல்லாமல் அவன் ராஜ்யத்தையும் ஒப்புக்கொண்டான்," என்ற பழியை நான் ஏற்றுக்கொள்ளலாமா?

ஏ! தமிழ்ப் பெருமக்களே! எனக்குத் தண்டனை இடுங்கள்! ஆரியரை நம்பாதீர்கள்! உங்கள் அறிவை, உங்கள் ஆண்மையை, ஆரியரின் சூழ்ச்சியில் எள்ளத்தனையும் ஈடுபடுத்தாதீர்கள்! ஆரியர்களை அகற்றுங்கள். தமிழர் நாட்டைத் தமிழர் நாடாக்குங்கள். உங்கள் தமிழ்ச்சக்ரவர்த்தி உங்களுக்காகமாண்டான். ஆரியர்அக்ரமத்திலிருந்து உங்களை மீட்கவே மாண்டான். அவன்

மாண்டதற்கு, ஆரியர் சொல்லும் வேதம், மந்திரம், கடவுள் அவதாரம்—காரணமே அல்ல. இவை யனைத்தும் அயோக்கியர்களின் பொய்யுரைகள். அந்தோ! வீரத் தமிழன் மாண்டதற்குக் காரணத்தை—அவன் சரித்திரத்தை உண்மையாக எழுதவும் கவிஞர்கள் அஞ்சுவரோ? இன்று வீரத்தால் உகுத்த சக்ரவர்த்தியின் ரத்தத்தின் ஒவ்வொரு துளியும் இன்றைக்கில்லாவிடினும் ஒருகாலத்தில் வீரத்தமிழரை, சுயமரியாதையுடைய தமிழரை உண்டாக்கும் என்ற நிச்சயத்தோடு, இதோ, நான் விடை பெற்றுக் கொள்ளுகிறேன்! பிற்காலத் தமிழர்களிடம் இந்நாட்டை ஒப்படைத்து நான் விடைபெற்றுக் கொள்ளுகிறேன்.

[கையிலிருந்த கட்டாரியால் குத்திக்கொண்டு இறத்தல்]

இணைப்பு

பாட்டுகள்

அத்தியாயம் 1

(1) சித்ரபானு :

('கூவுதுபார் குயில்' எ. மெட்டு. இந்துஸ்தான் தோடி - ஆதி)

ஓடிவாடி—சகி (ஓடி)
தனிமையில் நானே
தவிக்கலா னேனே
சஞ்சலம் வந்ததடீ அஞ்சுகமே மானே (சகி - ஓடி வாடி)
ஆடவர் இங்கே
அணுகினர் அங்கே
அட்டகாசம் செய்கின்ருய் உன்றன் நேசம் எங்கே (சகி)
கற்புறு மாது
கலங்கிடும் போது
எப்படியோ மறைந்தாய் இதுவே மகா சூது (சகி)

(2) ப்ரகலாதன் :

('ரகுராம நாமாபுமா' எ. மெ. அமீர்கல்யாணி—ரூபகம்)

கானு லாவு மானே அடி
காதல் மீற லானேன் அடி (கானு)
தேனு லாவு மாமலர்களும்
தென்றலோடு கலந்திடவுமனம் நலிவுறுதே
இனியதான அதர பானம்
இல்லையென்றால் பிராணனுக் கூனம்
புனித வல்லியே தாவள்ய
பொங்கும் துங்கம் தங்கும் அங்கம் (கானு)

(2-a) சித்ரபானு :

சிந்து சேர்வ சந்தம் எனைச்
சந்ததம் தேகந் தனைக் கொந்தும் (சிந்)
மந்த மாருதம் கனல்தந்து
மாது நான் மயல்பெருகிடும்படி செயும்விதந்தனையுணர்
இருகையாலும் என்னைப் பிணித்தே
இன்பவேட்கை தன்னைத் தணித்தே
மருவ வேண்டுமே ப்ராணேசா
வாது நீது மாது மீது (சிந்)

அத்தியாயம் 2

(3) சித்ரபானு :

('கண்யமுள்ள நாதசுகுமாரா' எ. மெ. மால் கோஸ்—ஆதி)

ப்ராண நாதரே உமை நான் பிரியேன்—நீர்
பிரிந்திடில் என்ற னுயிர் தரியேன்—நல்ல
பூணுமலர் மணம் போலே நாமே—சதா
புஷ்பமஞ் சத்தினிற் கிடப் போமே.

(3-a) ப்ரகலாதன் :

உன் மையலே என் மனதைத் தூண்டும்—எனக்
குன்னைவிட என்ன சுகம் வேண்டும்—மிகு
கன்னலடி உன் இதழின் ஊற்று—மிகு
கட்டழகி உன் மனதைத் தேற்று.

அத்தியாயம் 3

(4) லீலாவதி :

(கானடா—ஆதி.)

ஆசைக் கொருபிள்ளை அரிதாய் வளர்த்த கிள்ளை
நேசத்துக் கவன்பாத்ரம் நேரிழையாள் என்நேத்ரம் (ஆ)

தேசங்கள் தோறும்சென்று திகைத்திடு வானோ என்று
ஊசலாடுதே மனம் உரைப்பீரே ஓர் எத்தனம் (ஆசை)
அலட்சியம் தான்என் சொல்லோ ஐயா உம் மனம்கல்லோ
கலக்கமெந்த நாள்தீரும் காணுதல் எந்தநேரம் ? (ஆசை)

(5) இரணியன் :

(அடாணு—ரூபகம்.)

கெட்ட ஆரியரை நாச காரியரை விட்டிடாதே—அவர்
ஆணவந் தன்னை அடக்கிடவேண்டு மிப்போதே

அநுபல்லவி (முடுகு)

எருமுவர் மாடுகளை இணைத்தல் போலவரைப்
பிணைத்துக் காவலிலே திணித்துவைத் திடுவாய் (ஆரிய)

சரணம்

சேரிவிட்டு ராஜ வீதி வந்தாரெனில் நீயருக்கிங் கென்னவேலை
இந்த ஊருக்கடுக்காத காரியம் செய்திடில் உரிக்கவேண்டு
மவர் தோலை
காரியத்தையே மிகுத்த தீவிரத்திலே நடத்துக்
காதகர்க்கு நாளிறுத்த ஆணையைப் புலப்படுத்தி (ஆரி)

அத்தியாயம் 5

(6) இரணியன் :

(பிலஹரி—ரூபகம்.)

காவலாளர்களே!

அநுபல்லவி

கனத்தபடை. பிடித்தெனது படுக்கையறை யடுத்துலவும் (கா)

சரணம்

காட்டிடைநரியென ஒருபெருநாட்டினில் எலியென இதுதகு
வீட்டினில் எவனவன் ஒரு பெரும் ஈட்டியை எறிபவன்
விரைவொடு காணீர்—
காணீர் இதற்குமதுளம் நாணீர் சுயமதிப்பினைப்
பூணீர் அரண் மனை யுள (காவலாளர்)

ஈடற்ற என்மாடிப்படி மீதிப்படி ஏறித்துயில்
நேரத்தினி லேயுற்றிடும் மூடப்பயல் பேடிப்பயல்

எங்கே பஞ்சைப்பயல் எங்கே வஞ்சப்பயல் எங்கே?—
எங்கே இங்கித் ததி (காவலாளர்)

(7) இரணியன் :

('இந்திராதியர் கண்டு மயங்கும்' எ. மெ. செஞ்சுருட்டி—ரூபகம்)

ஆச்சர்யமே! சூழ்ச்சி செய்ய வந்தாய்
சிச்சீ நீயொரு பெண் பூச்சி
என் - அரண்மனை தனில் நுழைந்தனையா ? (ஆச்) ௦
பேச்சும் பேசாத மிலேச்சப் பெண்ணே இன்று
பேடித்தன ஆரியரின் மூடச்செயல் சாலநன்று
நீங்கள் சொல்லும் ஈசுரர் ஆணையும் பூசுரர் ஆணையும் இதுவோ
நித நிதம் வெகு ஜனங்களிடம் (நீங்கள்)
தூங்கும்போது கொல்லச் சொல்வது நீதமா ?
ஈங்கிதுபோல் செய்வதுதான் ஆரியரின் வேதமா ?

அத்தியாயம் 6

(8) சேனாதிபதி :

('தேவகுமார சேசு' எ. மெ. அமீர்கல்யாணி — திஸ்ர ஏகம்.)

எட்டாத கொம்புத்தேனும் கிட்டுமென்று சொல்வதா ?
பட்டாளச் சக்ரவர்த்தியைப் பாரில் நாமும் வெல்வதா ?
எட்டான திசைதனிலும் இரணியன் என்று சொன்னால்
மட்டற்ற மகிழ்ச்சிகொள்வார் அவரை எல்லாம்கொல்வதா?

(8-a) சித்ரபானு :

(கஜல்)

கட்டாணிமுத்தே என் காதலரே நான் வணங்கும்கௌரிதேவி
இட்டாலாகா ததுவும் ஒன்றுளதோ ஆரியர்க்கே
இசைந்த தெய்வம்

நட்டாளுய் இருப்பதுண்டு நாராயண மூர்த்தி நம்மையேகை
விட்டாளு என்பதையும் விளக்கிடுவேன் சீக்கிரத்தில்
மெல்லி நானே

பாட்டு

பட்டாபிஷேகம் செய்து பார்த்திடுவேன் உம்மையே
பக்கத்தில் நாயகியாய் நானிருப்பேன் மெய்ம்மையே

அத்தியாயம் 7.

(9) இரணியன் :

(செஞ்சுருட்டி—ஆதி; வண்ணம்)

பிழைப்பதற்குத் தகுநில மிதுவென
நினைத்து வெட்கித் தலையது குனிவொடும்
அழுக்குராத்தக் கழுதைகள் நினைவதை—அறியேனே

ஒழுக்கமற்றுத் திரிவதும் வெளியினில்
ஒடுக்கமற்றுப் புகல்வதும் அறிகுவன்
புழுக்கை கட்டுக் கெடுமதி மிகுவது—தெரியாதோ

கொழுத் திருக்கத் தமிழர்க ளுடைமையை
உழைப்பு மற்றுத் திருடுவ தொடும்நமை
அழிப்பதற்குச் சதிசெய நினைவது—சரியாமோ

கழுக்க ளொத்துத் திரிகிற மடையர்கள்
கடிக்கும் நச்சுப் பகைவர்கள் இவர்களை
இழுத்து வைத்துக் கொலைசெய இதுகதி—எனதாணை

(10) இரணியன் :

('ஆ இதென்ன மாயமோ' என்ற மெட்டு)

ஆ! தமிழ் எனில் தமிழரின் உயிர்—அதை
அனலிட்டு மறைத்திட முனைந்திட்டாரா ஆரியர் (ஆ)

பூதலத்திலே தமிழர் புனிதம் விளக்குமந்தப்
புத்தகத்தை அகப்பொருள் வித்தகத்தை இழப்பதோ!

ஆரியத்தை ஆரியரின் காரியத்தையே பரப்பச்
சீரியற்கைத் தமிழ்மொழி வேரைவெட்ட நினைத்தாரோ?
வீரியத்தை இழந்தபின் மேதினியில் வாழ்வதுண்டா?
வெற்றித் தமிழ்மொழி மெச்சிப் புகழ்பெற
வெட்டிப் பலியிடு துட்டப் பயல்களை. (ஆ)

(11) இரணியன்:

('ராமமூர்த்திக் கிணையானவரிந்த' என்ற பாட்டின் சிறிது பேதம்)

நிதம் தட்டிப் பரித்துப் புசித்துக் கொழுத்துச்
சனத்தைக் குரைக்கின்ற நாய்களை—நாட்டை
ஒட்டித் துளிர்க்கின்ற நோய்களை—சதி
கட்டிப் பிடித்துக் கனத்திட்ட வாள்கொண்டு
வெட்டிக்கிடத்துக தோள்களை.

(12) இரணியன்:

(பூரிகல்யாணி—அடசாபு)

பல்லவி

மானமில்லாதவரே அந்தோ
வஞ்ச நெஞ்சம் மிஞ்சிடும் (மான)
வலைப்படுத்திய மனிதரைக் கொலைப்படுத்திடக் கருதிய (மான)
மக்கள் சொத்தை மொய்த்து நத்தி நக்கக் கருதிய (மா)
மட்டற்றுப் பொய்க்கட்டுக் கட்டிக் குட்சிக் கலைகிற (மான)

அநுபல்லவி

ஆனதெல்லாம் செய்வான் நாராயணன் என்றீர்
ஆயினும் ஏன் நீங்கள் இச்செயல் செய்கின்றீர் (மான)

சரணம்

ஆதிக்கம் செலுத்த எண்ணமோ—எம்
ஆண்மையைக் கெடுக்க ஒண்ணுமோ

சோதிக் கடவுள் தான் சொல்வதோ—நான்
தூங்கும்போது வந்து கொல்வதோ

சாதியிலே தேவ சாதியும் ஒன்றுண்டோ
சதிகாரப் பாதிரிகாள் எதிரேயும் நிற்காதீர் (மான)

அத்தியாயம் 8

(13) சேனாதிபதி :

('வாளிபாய்ங் தொருமான்' என்ற மெட்டு)
(இந்துஸ்தான் மத்தியமாவதி—ஆதி)

என்னகாரியம் செய்தேன் இங்குநானே அந்தோ
அன்னியர் சூழ்ச்சியில் ஆழ்ந்திடலானேன் (எ)

என்னதிகாரத்தை ஈனம் செய்தேன் அந்தோ
மன்னிய தமிழரின் மானத்தைக் கொய்தேன் (எ)

இரணிய மன்னனுக்கும் இடர்செய்தேன் அந்தோ
தாரணியில் தமிழர்க்குச் சதியும் செய்தேனே (எ)

அருள்மன்னன் கட்டளை அழித்திட்டேனே அந்தோ
ஒரு பெண்ணின் வார்த்தைக்கோ உட்படலானேன். (எ)

(14) சித்ரபானு :

('நமஸ்தே' என்ற மெட்டு)

தூய ரேன் வாட்ட மேது
சொல் லவேண்டு மேயிப்போது
உயர் குண முறு காதலா
உள்ள குற்ற மென் மீதிலா ? (தூ)

உணர்வு கலங்க லானதோ
உவகை யனைத்தும் போனதோ
ரண வீரா சுகு மாரா
நவில வேண் டுமே உதாரா. (தூ)

அத்தியாயம் 9

(15) இரணியன் :

(நோட்—திஸ்ர ஏகம்)

த்ரோகச் செயலோ எனதிடம் ஆரம்பித்தாய் இதுதகி
பேடிச் செயல் செய்வதற்கும் எண்ணிட்டாயா?
வீரத் தமிழர் வாழ்வில் மண்ணிட்டாயா?

நீ கற்ற தௌாமிதுவா தீமைக் கனுகூலமதோ
யூகத்தினி லேமிகுந்த பித்தந்தானு?
தேகத்தினி லோடுவதும் ரத்தந்தானு?

அத்தியாயம் 10

(16) இரணியன் :

(கிளிக்கண்ணி, மாண்டு—ஆதி)

ஆரியர் சூழ்ச்சியாலே அறிவை இழக்கின்றுரே
சீரிய தமிழரெல்லாம்—மந்த்ரி
சிந்தனை தீர்ந்தனரோ!

காரியம் சாய்வதற்கே கடவுளென் றென்றுசொல்லி
ஊரை ஏமாற்றுகின்ருர்—மந்த்ரி
உணர்விலா ஆரியர்கள்.

சாமர்த்தியம் இல்லாததால் சாமிதன் சொந்த
ஏமாற்றை நம்புவதோ—மந்த்ரி [மென்ருர்
இதற்குநாம் அஞ்சுவதோ?

தீமையே ஒருருவாய்ச் சேர்ந்திட்ட ஆரியரை
நாமினி விட்டுவைத்தால்—மந்த்ரி
நாசமிகச் சேர்வதுமெய்.

அத்தியாயம் 11

(17) இரணியன் :

('உன்னிட மடத்தனத்தை' எ. மெ. அடாணு—ஆதி)

துஷ்டா விடடா! விடடா உன்றன்
துடுக்கும் மிடுக்கும்நலம் தடுக்கும் கெடுக்கும் உனக்
கடுக்கும் படிக்கு நடப்பாய்.

அநுபல்லவி

இடுக்கண் மிகுக்கும்படி தொடுக்கும் மொழியைச்செவி
மடுக்கும் எனதுடலம் துடிக்கும் துடிக்கும் அட (விடடா)

சரணம்

பிடிக்கும் தமிழர்களின் கொடிக்கும் எனதுமணி
முடிக்கும் பழுதுவரும் படிக்கு நடப்பதென்ன?
குடிக்குக் கொடுமைசெய நடிக்கும் ஆரியர்களின்
படிப்பைப் படிக்கவந்தாய் தடிப்பயலே இத்தநி
(விடடா)

அத்தியாயம் 12

(18) சித்ரபானு :

('என்ன விலை வேண்டும்' எ. மெ. ப்யாக்—ஏசம்)

விரல் பட்டிருந்தாலன்றோ தெரியும்—என்
பட்சமுள்ள தங்கள்மீது சக்ரவர்த்தியின் கை (விரல்)
பட்டாளத்து வீரர்கள் பார்த்தகண் பார்த்தபடி
எட்டுத்திசை சூழ்ந்திருக்க ஏற்படுத்தி வைத்தோமே
(விரல்)

அருகிலுமக் குத்துணை யாகவே ஆரியர்கள்
உருவிய கத்தியோடும் உலவியே இருந்தார் (விரல்)
மந்திரத் திறனும் உமை மகரிஷிகள் சூழ்ந்தே
எந்தவித ஆபத்துமே ஏற்படாமல் காத்தனர் (விரல்)

(19) சேனாதிபதி :

('சரசராணி கல்யாணி' எ. மெ.—ஆதி)

சோதி ஏது தெய்வமேது சொல்லும்
துதிக்கும் தேவராதி ஏது—பரஞ் (சோதி)

ஓதும் மோக்ஷ நரகேது நல்
உலகை ஆரியர் கலகமே செய
உரைத்தனர் இதைவிடப் புவிதனிற் பரஞ் (சோதி)

மேதினிமேல் மத வாதமுண் டாக்கி
மேலும் கடவுளென்ற பயத்தையுந் தேக்கிச்
சாதிச் சடங்குகளைத் தூக்கி
தலையில் ஏற்றித் தம்நிலையை மாற்றிப்பின்
தமை உயர்த்திடப் புரிந்தனர்அன்றிப் பரஞ் (சோ)

அத்தியாயம் 13

(20) இரணியன் :

('அடடா ரதத்தை நிறுத்தடா' எ. மெ. மோகனம்—அட சாபு)

சீச்சீ—அறிவேன் அறிவேன் உங்கள் சூழ்ச்சியை உம்மால்
அசைக்க முடியுமோ என் ஆட்சியைக்
குறியற்ற ஆரியர் கூட்டத்திற் சேர்ந்தின்று
கொட்டமடிப்பதும் நித்தமும் கட்டளை முற்றுமறுப்பதும் ()

இறையவன் என்னையோ வெறுப்பது சொந்த
இனத்தவர் வேரையோ அறுப்பது
மறைமுகமாய் என்னை வஞ்சிக்க எண்ணிடும்
மடையன் கடையன் தன்னை விடவும் படுமோ சற்றும் (அ)

அத்தியாயம் 14

(21) லீலாவதி :

(தன்யாசி—ஆதி)

நாளும் சுமந்துபெற்ற காளையை வெட்டவோ நீர்
வாளைச் சுமந்தீர் துரையே
தாளைப் பிடித்தேன் நானே தமிழ் மக்களின் கோமானே
கோளோ இதென்ன கொள்ளை குளறினான் சிறுபிள்ளை (நா)

(21 a) லீலாவதி :

தந்தை மனது நைந்தே கவித்தார் கோபம் எழுந்தே.
மைந்தா என்குலக் கொழுந்தே உன்
புந்தி தடுமாறிற்றோ (நீ) புனையும் முடிக் காபத்தோ
இந்த விதம் வருந்த (உனக்கு) எவரிட்ட மருந்தோ (நா)

(22) இரணியன் :

(விருத்தம்)

ஆராயும் அறிவுமின்றி அன்பின்றி உண்மையின்றிச்
சீரேதுமின்றி வந்த சிறுநாய்கள் ஆரியர்க்கே
நேரான அடிமையேகேள், நீசதா உரைக்கும் அந்த
நாராயணன் தான்எங்கே நான்காணக் காட்டுவாயே.

Printed at the B. N. Press, 32, Waller's Road, Mount Road, P.O,. Madras.